

MOKY 3

Školský časopis: <http://mokrajska3.edupage.org/text2/>

XII. ročník, 2. číslo 2016/2017

*Čína mojimi očami: Mal som pocit, že v Číne chovajú kurence len kvôli paprčkám...
(Daniel Kojnok)*

*Okienko 1. stupňa sa v tomto školskom roku otvára posledný raz.
(PaedDr. M. Frindrichová)*

„Vysnívaná láska je krajšia, ako skutočná...“

Najvzrušujúcejšia náklonnosť je medzi tými, ktorí sa nikdy nestretli...“

Andy Warhol

48 strán skvelého čítania

ANKETA: Ako by mal vyzerat' ideálny žiak? Ideálny je pre mňa žiak, ktorý má radosť z učenia sa, je empatický, .. vie poďakovať... (Mgr. Š. Kittnerová)

*Navždy sa zachová v pamäti stužková! Jediný koho som si všimla ja, že plakal od dojatia bol náš pán triedny.
(L. Luptáková)*

Z OBSAHU VYBERÁME:

**Anketa - Čo je dobré na učiteľskom
povolaní?**

Zo školských aktivít

Report zo stužkovej

Report z lyžovačky

Reportáž – Čína

3. miesto – OĽP, celoslovenské kolo

Hello English Readers

Hallo deutsche Leser

Rubrika – bývalí absolventi

Z dejín účtovníctva

Kurz programovania

Na horúcu zdravotnícku tému

Politické okienko

Medailón hudobníka

Kopla ma múza

Knižné, hudobné a divadelné tipy

Vtipy zo školských lavíc

... a véeéľa ďalších zaujímavých príspevkov ... ☺

SLOVKO NA ÚVOD

Milé čitateľky a čitatelia!

Čerešne nám už ozdobujú školský dvor, hmyz všetkého druhu, (ktorý nám vletuje do tried), sa stáva súčasťou vyučovacích hodín a letné vydanie Mokyho dozrelo takisto. Úvodom nám dovoľte zaželať vám príjemné prázdniny a hlave pevné nervy pri vysvetľovaní tej „stoličky“ či dvoch na vysvedčení. Tieto dva kvartály boli doslova presýtené úspechmi, zážitkami, výletmi a všetkým možným, veď to nakoniec sami uvidíte. Trefné alebo aspoň úsmevné „hlášky“ neunikli peru našich externých redaktorov, rady fotografov rastú úmerne so zvyšujúcou sa teplotou v dnešných, už letných dňoch a my prechádzame na letný režim obdobne. Dovoľte nám popriať veľa úspechov našim „zmonitorovaným“ deviatakom. Celá „ostužkovaná“ redakčná rada už brány tohto osemdesiatročného kolosu, akým naša Mokrohájska je, opúšťa, ale máme skutočnú radosť z toho, že pomyselného žezla sa už teraz chytá nová mladá krv. Krásne mesiace oddychu a slnka Vám ešte raz

praje

REDAKČNÁ RADA V MENE IV. G.

Foto na obálke – Andy Warhol

Andy Warhol sa narodil 6. augusta 1928 v Pittsburghu a bol zapísaný ako Andrew Warhola. Rodičia pochádzali z dediny Miková pri Medzilaborciach a v roku 1913 sa vysťahovali do Ameriky. Otec pracoval ako baník a zomrel v roku 1942. Matka s tromi synmi žila na hranici existenčného minima.

Redakčná rada:

Tomáš Durec, Matej Magát, Lucia Luptáková, Matúš Rovenský & PaedDr. Daniela Bauerová

Na čísle spolupracovali: Mgr. Ingrid Addová, Bc. Silvia Antalíková, PhDr. Daniela Capeková, PaedDr. Marta Frindrichová, Ing. Dionýzia Furišová, Ing. Terézia Gašparová, Mgr. Eva Guzikiewiczová, Eva Gnothová, Marta Chalupková, RNDr. Ivan Ištók, Mgr. Štefánia Kittnerová, Ing. Mária Komarová, Mgr. Jarmila Mejia, Mgr. Silvia Pospechová, Ing. Zuzana Sadleková, Mgr. Anna Slamková, PaedDr. Katarína Šaradinová, Mgr. Lucia Zittová, Dominika Balážová, Sabina Čaranová, Kristína Hamarová, Matej Horváth, Lucia Husárová, Daniel Kojnok, Krištof Kubala, Michal Mihálik, Jana Podlipová, Pavlína Povodová, Silvia Sceranková, Ján Škabla

!!! VŠETKÝM PRISPIEVATEĽOM ZO <3 ĎAKUJEME !!!

POZOR! POZOR! POZOR! Uzávierka najbližšieho čísla časopisu Moky 3 je 3. novembra 2017. POZOR! POZOR! POZOR!

☺ Najbližšie číslo vyjde 10. novembra 2017. Tešíme sa na Vaše zaujímavé príspevky ☺

Anketa s našimi učiteľmi Zozbierala: redakcia

Ako isto viete, 28. marec patrí našim učiteľom. Že byť učiteľom nie je zamestnanie, ale povolanie, vieme všetci. Zaujímalo nás, aké motívy vedú tých našich pedagógov byť tým, čím sú... A BTV, blahoželáme!!!!

Otázka č. 1 - Prečo je dobré byť učiteľom?

Čo je na ňom pekné a čo ma najviac naplňa?

Mgr. Silvia Pospuchová, učiteľka nemeckého jazyka:

Mojou motiváciou pre výber učiteľského povolania bola od malička moja mama, ktorá učila na obchodnej akadémii. Už ako dieťa som sa strašne rada hrala na školu a „vyučovala“ som bábiky či macíkov. Táto záľuba mi vydržala až do dospelosti. A čo mám na mojej práci najradšej? Asi to, že to nie je v žiadnom prípade rutinná práca, ako tá v kancelárii. Každá rodina je unikátna, rôznorodá a iná, **žiaci sú živé a podnetné bytosti, ktoré dokážu prekvapiť, pobaviť aj nadchnúť**. Je úžasné sledovať, ako človek, ktorý neovládal cudzí jazyk, začína postupne tvoriť prvé vety, rozumieť prvým otázkam a používať jazyk, ktorý bude raz možno potrebovať v živote a v práci. Vtedy mám pocit, že moja práca je naozaj užitočná.

PhDr. Daniela Capeková, učiteľka dejepisu i iných predmetov

Na učiteľskom povolaní ma najviac teší progres u študentov.

Ing. Terézia Gašparová, učiteľka administratívy a korešpondencie, okrem iných predmetov

Keby som si znovu mala zvoliť toto povolanie, zvolila by som si ho. Beriem učiteľské povolanie ako službu.

Ing. Mária Komarová

Povolanie učiteľa som si pôvodne nevybrala. Vyštudovala som informatiku - matematické modely a stala sa programátorkou, najskôr užívateľskou a potom systémovou. Bola som však učiteľ - amatér, spolužiakom som vysvetľovala matiku, deskriptívnu geometriu a na VŠ som doučovala hlavne matematiku. Ako život šiel, svoje povolanie som musela kvôli vážnym zdravotným problémom v rodine opustiť a premýšľala som po 16 rokoch v domácnosti, kde by som mohla uplatniť svoje dary.

Ocitla som sa na tejto škole, lebo mám vzťah k ľuďom, ktorí musia kvôli zdravotnému a sociálnemu hendikepu prekonávať viac prekážok, ako zdraví. Na mojom povolaní ma naplňa to, ak odovzdaním vedomostí, ale hlavne mojich postojov k hodnotám v živote prinesiem aspoň trochu radosti, chuti do života a niekedy umožním aj vybudovať pracovnú kariéru. Bohužiaľ, takúto spätnú väzbu zažívam už málokedy. Uchovávam si však stále nádej, že niečo mladých ľudí naučím.

Mgr. Štefánia Kittnerová, učiteľka dejepisu, okrem iných predmetov

Prečo je dobré byť človekom? Dali by ste mi takúto otázku? Prečo je dobré dýchať? Chcem iba naznačiť, že som sa touto otázkou nikdy nezaoberala. Asi by v tom bol závan vypočítavosti. Nie, učiteľom nikto nie je z vypočítavosti. Aspoň o tom neviem.

Odkedy sa pamätám, vždy som tvrdila, že budem učiť deti v škole. Ako päťročná som bola so staršou kamarátkou v škole. Dodnes si pamätám vôňu naolejovanej dlážky, vôňu atramentu a hebkosť svetra pani učiteľky Čechovej, keď sa sklonila nad zošit, v ktorom som písala čiarky presne ako ostatní prváci. Už vtedy bolo rozhodnuté. V rozhodnutí dieťaťa nie je prítomná úvaha o tom, či je to dobré. Jednoducho to vie. Prežívam denne veľkú škálu emócií.

Mojí žiaci sú tí, ktorí ma učia trpezlivosťou, toleranciou, odpúšťaním, pochopením. Sú inšpiráciou mojej tvorivosti, empatie. Ukazujú mi svoje vnímanie sveta a ja som vďačná, že tam som ako hosť, nie ako uzurpátor.

Od šesť rokov chodím do školy a viem, že je to pre mňa správne rozhodnutie. To je veľké šťastie vybrať si svoje povolanie tak, že vás naplňa.

Učiteľ je od slova učiť sa. Teda učiteľom je človek, ktorý má vôľu sa učiť celý život, a ešte mu to robí aj radosť. Toto poslanstvo smeruje k žiakom. Záleží od žiakov, či ho prijímú.

Je to človek, ktorý vie, ako sa nedať zahádzať administratívou tak, aby za horou papierov nevidel svojho žiaka, študenta.

Učiť nepovažujem v ekonomickom vnímaní ako službu. Učiteľ neslúži – učiteľ má jediné now how – seba. Dáva sa žiakom ako osobnosť.

Z toho vyplýva, že vedomosti nie sú tovar. Je to bohatstvo, ktoré spolu buduje učiteľ a žiak. V tomto procese sa duchovne prelínajú, zdieľajú svoje myšlienky, názory, postoje, ...

Učiteľ je darom, darcom i obdarovaným.

Sú na svete ľudia, ktorí majú privilégium byť učiteľom.

Možno, že ostatné školské reformy vychádzajú z ekonomickej pozície, ako primárnej. Nie je na čase zmeniť uhol pohľadu a nezabudnúť, že

Vzdelanie nie je tovar, učiteľ nie je poskytovateľ služby a..... dieťa je dar?

Z tejto mojej odpovede, skôr úvahy, možno sami pridáte na to, prečo je dobré byť učiteľom.

Mgr. Anna Slamková, učiteľka 1. stupňa

Prečo je dobré byť učiteľom? Mám prázdniny. ☺ Úžasný pocit, keď niečo poviem deťom a oni to pochopia. Napr. raz sa mi pomýlil žiak a povedal mi *mami*. To bol pocit!

Mgr. Jarmila Mejia, učiteľka angličtiny a slovenčiny

Pracujem s ľuďmi a posúvam samú seba a svojich žiakov.

Ing. Zuzana Sadleková, učiteľka chémie, fyziky a iných predmetov

Rada odovzdávam informácie iným.

Mgr. Lucia Zittová, učiteľka 1. stupňa

Odovzdávam informácie, ktoré viem, ďalším.

RNDr. Ivan Ištók, učiteľ matematiky, informatiky a iných predmetov

Pretože tu pracujem s ľuďmi a častokrát je to zábava. ☺

PaedDr. Marta Frindrichová, učiteľka 1. stupňa

Pôvodne som chcela byť herečka, ale za mojich mladých čias to nebolo práve odporúčané povolanie. S výberom učiteľského povolania som však spokojná, veď predsa hrám monodrámu, (hru s jedným hercom), každý deň. Len to publikum nie je vždy mojim výkonom nadšené, (najmä, ak sú testy alebo skúšania), niekedy je vnímavé, niekedy ospalé, ale vždy je to pre mňa jedinečné predstavenie. Najradšej mám, keď je aj interaktívne, keď publikum hrá spolu s hercom.

Páči sa mi najmä to, že každý deň prežívam ako nový, každý deň sa niečo nové naučím ja od svojich žiakov a oni zasa niečo odo mňa. Najviac sa teším, keď sa niečo ťažké učíme a odrazu vidím tie „rozsvietené žiarovky“, keď to konečne pochopia.

Aký by mal byť ideálny žiak?

Každý jeden je ideálny. Bola by som veľmi zlý učiteľ keby som povedala, kto je ideálny. Ideálny je len vo fantastickej knihe. Ideálneho žiaka baví učenie, preto sa rád vzdeláva. Sám vyhľadáva informácie, pracuje na sebe, chce poznať svoje chyby a zlepšiť sa. Nejde mu o známky ale o vedomosti, je slušný a systematický. (Ing. Zuzana Sadleková)

Ideálny žiak sa má chcieť učiť. (Ing. Terézia Gašparová)

Taký, ktorý má záujem niečo nové vedieť. (Mgr. Lucia Zittová)

Ideálny žiak by mal byť chtivý po vedomostiach a zvedavý. (RNDr. Ivan Ištók)

Ideálnym žiakom je taký žiak, ktorý je ochotný na seba pracovať. (Mgr. Jarmila Mejia)

Čo je to ideál? To musíme najprv vedieť, aby sa dala sformulovať odpoveď. Každá doba mala svoj ideál žiaka. Zoberte si starovekých Grékov. Žiaci boli iba z bohatých rodín – vzdelanie bolo privilegiom. Ideálny žiak bol tichý, poslušný, memoroval uznávané pravdy, nediskutoval, nemal svoj názor, bol trestaný za nevedomosť údermi

palicou. Sokrates diskutoval so žiakmi, podnecoval ich k diskusii, no a odsúdili ho za kazenie mládeže. Nebol na tú dobu ideálnym učiteľom, lebo bol výnimočný, nešiel s väčšinou, a to sa trestá nielen nepochopením (asi v každej dobe). Stredovek sa nepáral so vzdelaním chudoby, a predsa sa tu našli výnimoční samoukovia – Leonardo da Vinci -, ktorí sa vyhli vplyvu dogiem, a posunuli ľudstvo svojou výnimočnosťou. Je samouk ideálny žiak? Po tereziánskych reformách sa primárneho vzdelania dostalo všetkým, i chudobným. Smäd po vedomostiach ich priviedol až do blízkosti vládcov – Matej Bel z Očovej, Adam František Kollár.... Priblížili sa k ideálnym študentom? Iste. Mali osobnostné vlastnosti, ktoré ich predurčili byť výbornými študentmi. Túžbu vedieť, vedomosti využiť, posunúť ich na vyššiu úroveň a pracovať pre rozvoj ľudstva. Dnešný žiak, študent - ak má víziu, čo chce robiť, čo má naplniť jeho život, tak už to je úspech. Kráča za cieľom, hľadá cesty, ktoré ho vybavia vedomosťami, učí sa v diskusii argumentovať, tvorí si svoj názor, vie ho prezentovať, chce byť užitočný pre druhých, buduje si osobnosť, ktorá sa nezameriava len na uspokojovanie svojich potrieb. **Ideálny je pre mňa žiak, ktorý má radosť z učenia sa, je empatický, chce diskutovať, plní si povinnosti v škole i doma, oceňuje druhých, vie poďakovať (i učiteľovi to dobre padne), je inšpiráciou pre spolužiakov a svetlom pre učiteľa.** (Mgr. Štefánia Kittnerová)

Anketa s našimi najmenšími žiakmi - pripravkami

Zobierala a krásnu chodbovú výzdobu 1. stupňa
nafotila: redakcia

Čo sa ti tu na škole najviac páči?

- Prestávky a desiatové prestávky. Môžem sa hrať so Sebiom a Vikim. aj keď sa hrá na televízore. (Dominika)
 - Keď robíme na počítačoch a hodina, keď sa učíme. Najviac sa mi páči tretia hodina. Páči sa mi hudobná a chcel by som chodiť na plávanie. (Filip)
 - Mne sa na škole páči, že máme pohybovky, keď sa hrávame hry – najviac sa mi páči vybíjaná s pani učiteľkou Guzikiewiczovou, že ideme na počítače, a keď ideme von. Mne sa ešte páči, keď ideme s tetou Peťou na plávanie pri škôlke a hráme X-box. (Daniel)
 - Že sa učíme matematiku, zo šlabikára a pracovné vyučovanie, a keď pozeráme televízor cez poslednú hodinu. (Jakub)
- Najviac sa mi páči učenie. Rada chodím do telocvične. (Peťa)

Je niečo, čo sa ti nepáči?

- Keď Jakub niekoho bije, lebo môže niekomu ublížiť. (Daniel)
- Mne sa nepáči, keď ma bijú Dano a Sebi. My sa tak hrajeme, Sebi do mňa zaútočí a Dano kričí a píská, a to mi prekáža. (Filip)
- Mne sa nepáči, keď Kubo robí zle a buchol ma do hlavy. (Dominika)
- Nemám rád monopoly, tam som roztrhol jedno euro, (v družine). (Jakub)
- Keď Jakub kričí. (Peťa)

Kto je Tvoj najväčší kamarát?

- Pani vychovávateľka (Chaloupková), Sebi, Viki a Adam (prvák). S niektorými som sem chodila do škôlky. (Dominika)
- Veronika, Viktória, Alžbeta a Timo. Niektorí sú z družiny. (Peťa)
- Ja mám kamoša Jakuba – my sme sa spolu chodili do škôlky a hrali takú smiešnu *hulákaci*u hru a prišla pani vychovávateľka a sa smiala, a potom sme ležali a kotúľali sa. (Filip)
- Pani vychovávateľka Marta, ona sa so mnou monopoly v družine. (Rebeka).

Malá reč o Mokrohájskej

Napísal: Oskar Stančiak, III. OA, foto: redakcia

Na tomto mieste ponúkame jedno krásne vyznanie

Som Oskar, študent Spojenej školy Mokrohájska 3, a tento príhovor je venovaný všetkým žiakom a učiteľom tejto školy. Som tu už tretí rok, na obchodnej akadémii. Predtým, ako som prišiel sem, som bol už na dvoch iných stredných školách, aj keď som tam neštudoval, len som tam bol pár dní na obhliadku, poprípade na nejaký prípravný kurz na strednú školu, vtedy to totiž bola veľká vec, až tak veľká, že som musel vyslovene ísť na kurz. Avšak neprešiel som celým kurzom ani na jednej zo stredných škôl, prečo? Lebo ani jedna z nemenovaných škôl mi prosto nepasovala. V prvej som bol šikanovaný, a to som ešte nebol študent tej školy, hovorili mi škaredé slová, nadávali mi, a to som si istý, že som im nič škaredé nepovedal. V druhej škole bol problém v tom, že som si nerozumel s nikým, ani s dospelými, ani s budúciimi žiakmi. Neskôr ma pán Mgr. Andrej

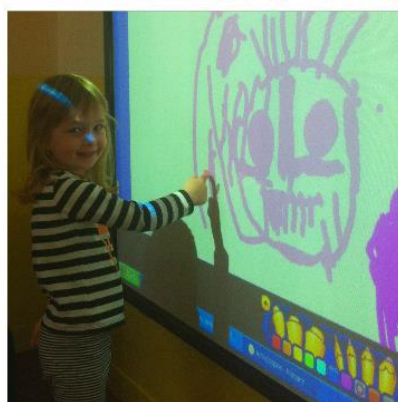
Lackovič z Mokrohájskej 3, keď ešte nebol riaditeľom, privolať k sebe a pozvať ma študovať túto obchodnú akadémiu, čo som prijal. A neľutujem toto rozhodnutie! Mokrohájska 3 je prosto najlepšia stredná škola pri porovnaní s predošlými strednými školami, čo som navštívil. Vzdelávací systém je tu individuálny, čo mne vyhovuje, lebo keď niečo neviem, alebo nepočujem, tak to učiteľ zopakuje alebo vysvetlí (ak nie je písomka). Ďalej učitelia, aj takí, ktorí, ma nevyučujú, mi cez prestávku odpovedajú na otázky, čo sa ich pýtam a týka sa to ich odboru, a som rád, keď mi odpovedajú. Našiel som si aj pár zaujímavých spolužiakov mimo mojej triedy, ktorí majú rovnaké záujmy ako ja. Mám to tu rád, ale mám podozrenie, že sa tu ja ani moji blízki spolužiaci neučíme disciplíny. Mojim najbližším spolužiakom, a niekedy aj mne, je jedno, keď dostaneme 4-ku, čo bola na mojej základnej škole hrozná vec, ale tu za to nie je trest. Mokrohájska 3 je moja najobľúbenejšia stredná škola, skoro všetko je tu dobré, ale mám pocit, že niektorí moji spolužiaci si ju nevážia dostatočne, a to najmä preto, že nepoznajú iné stredné školy.

Aprílové bláznovstvá počasia, v prípade záujmu možné vidieť z okna IV. G, foto: Dominika Hudecová, 19. apríl 2017

Moky 3, máj 2017

Zo školských aktivít - Materská škola
Prípravila: Eva Gnothová, foto: archív MŠ

Zo školských aktivít

Za 1. stupeň novinky zaznamenala: PaedDr. Marta Fríndrichová

Foto: archív 1. stupňa

Cez okienko 1. stupňa

Okienko 1. stupňa sa v tomto školskom roku otvára posledný raz. Okrem toho, že sa každý deň zvečerieva, každý rok sa zvianočňuje, rovnako aj každý školský rok sa zkoncoročníva. Je to až neuveriteľné, ale ani nie o dva mesiace končí tento školský rok a s ním aj všetky dobrodružstvá, ktoré sa počas neho dali zažiť. Na 1. stupni ich bolo neúrekom.

V januári sa deti venovali najmä zvládnutiu polročných písomiek a testov, a tak im zostal čas len na predstavenie divadielka Bum – Báč, ktoré im aspoň trochu spestrilo taký nudný, (a trochu aj stresový), mesiac.

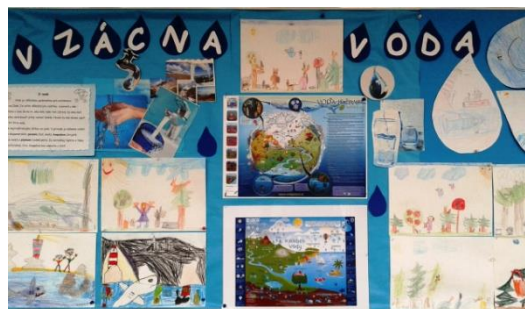

Vo februári aktivít začalo pribúdať. Najprv žiaci 4. ročníka besedovali o nebezpečenstvách internetu, reklamy a médií. Vzápätí sa všetci začali usmievať, pretože tohtoročná téma karnevalových masiek boli klauni. Keď ste chceli mať celý deň dobrú náladu, stačilo sa prejsť dolnou chodbou medzi usmievavými klaunami. A koho klaun bol v súťaži o najlepšiu masku top? Boli to títo výrobcovia masiek:

1. miesto Stela Lipovská 3.B
2. miesto Tibor Šimek 4.A
3. miesto Martin Sekula 3.A, Alex Bordák 3.B

Všetky masky boli krásne, preto okrem výhercov, každá maska (teda jej tvorca) získala pero s točiacou sa kvetinkou, akú by určite chcel každý pravý klaun. Na konci mesiaca si deti mohli vyskúšať, ako poskytnúť prvú pomoc a prostredníctvom kamarátov z FALCK-u sa dozvedeli veľa dôležitých informácií o záchranároch a ako ony môžu pomôcť niekoho zachrániť.

V marci, ktorý je každoročne venovaný najmä knihám, navštívili tretiaci a štvrtáci MsK Nové Mesto, kde sa dozvedeli zaujímavosti zo života a diela dvoch veľkých rozprávkarov Hansa Christiana Andersena a Pavla Dobšinského, zapojili sa do malého kvízu a v neposlednom rade zistili všetko o fungovaní knižnice. V tomto mesiaci sa tradične konajú recitačné súťaže. Obvodného kola Hviezdoslavovho Kubína v Bratislave sa zúčastnil Richard Szabo z 3.A triedy, ktorý veľmi pekne reprezentoval našu školu a nabhieral tam nové skúsenosti. Koncom mesiaca sa uskutočnilo školské kolo recitačnej súťaže 1. stupňa, ktorého sa zúčastnilo rekordné množstvo súťažiacich – 23 detí. Okrem výhercov, ktorí získali pekné knižné odmeny a diplomy, každý účastník triedneho alebo školského kola dostal odmenu v podobe malého zápisníka. Naši hostia priniesli knižné poďakovanie aj pre deti z MŠ, ktoré vystúpili v úvode recitačnej súťaže, rovnako aj deti z prípravného ročníka, ktoré recitovali nesúťažne, získali malú knižnú odmenu. Porota po mimoriadne ťažkom rozhodovaní napokon vyhlásila výsledky:

I. kategória – poézia

1. Dávid Siviček 2.B
2. Zlatica Vargová 1.A
3. Alex Hlivár 2.A

II. kategória – poézia

1. Stela Lipovská 3.B
2. Dávid Režňák 3.A
3. Drahomír Toman 3.A

I. kategória – próza

1. Adam Duchoň 1.A
2. Oliver Hlavinka 2.B

II. kategória – próza

1. Richard Szabo 3.A
2. Alžbeta Novotná 3.B
3. Maximilián Čerba 4.A

Cenu knižnice získali : deti z MŠ, Linda Lipovská 1.A, Tatiana Janečková 3.A, Tibor Šimek 4.A, hlavnú cenu knižnice získal Richard Szabo 3.A. V tomto mesiaci sa deti z 1. stupňa zapojili aj do súťaže Matematický klokan, kde riešiteľmi súťažných úloh bolo 18 detí z 1. – 4. ročníka. V marci je aj Svetový deň vody, preto deti Prípravného, 1. a 2. ročníkov navštívili Vodárenské múzeum v Bratislave, kde sa dozvedeli zaujímavosti o kolobehu vody, čerpaní, výrobe a distribúcii pitnej vody, o jej čistení a návrate do prírody.

Túto exkurziu podnikli deti 3. a 4. ročníka v mesiaci **apríl**, z múzea si tiež doniesli malé darčeky. Dôležité informácie o vode a jej význame doplnené o plagáty k ochrane vody boli na nástenke na dolnej chodbe. Koncom apríla sa informácie zmenili, pretože mala svoj deň naša Zem. Objavili sa zaujímavé, originálne práce detí, ktoré svedčia

o tom, že im príroda a naša planéta nie sú ľahostajné a chápu potrebu jej ochrany. Tento mesiac ožila dolná chodba aj jarnou prírodou sprevádzanou veľkonočnými sviatkami. Matematickí zanietenci, celkove ich je 17, odovzdali posledné vypracované úlohy v súťaži MAKS, ktoré plnili celý školský rok. Richard Szabo z 3.A a Alex Bordák z 3.B reprezentovali našu školu na okresnom kole Slávik Slovenska, kde sa Richard Szabo umiestnil na 3. mieste. V tomto mesiaci deti z 3. a 4. ročníka ešte stihli absolvovať besedu na tému Ako som prišiel na svet v spolupráci s CPPPpP v Bratislave.

V **máji** sa dolná chodba opäť zmení na srdiečkovú krásu, pretože deti aj takto poďakujú svojim mamám, babkám, tetám, prosto všetkým ženám - bude Deň matiek. Nezabudnú ani na Deň rodiny, ku ktorému pripravia pekné plagáty. Budú sa venovať aj doprave, prídu ich navštíviť a čo-to aj naučiť mestskí policajti. Koncom mesiaca sa môžu tešiť na divadelné predstavenie a už tu bude Deň detí. Naozaj ten čas letí rýchlosťou svetla. Ako som spomínala na začiatku, zkoncoročníeva sa.

Moky 3, máj 2017

Deň otvorených dverí
Prípravili: Mgr. Ingrid Addová a Marta Chalupková
Foto: archív 1. stupňa

Dňa 10.2.2017 prebiehal na našej škole Deň otvorených dverí.
S veľkou chuťou sa pod vedením p. vychovávateľky Marty Chalupkovej a triednej učiteľky Ingrid Addovej žiaci 4.A
triedy zhostili pečenia a chystania drobných dobrôtok.
Po príprave jedla žiaci odprezentovali svoje projekty z prírodovedy za fandaní rodičov. Boli veľmi šikovní
a triedna učiteľka z nich mala radosť.

Moky 3, máj 2017

Zo školských aktivít Školského klubu

Prípravila: Bc. Sílvia Antalíková

Foto: archív Školského klubu

Ako vyzeral apríl v ŠKD?

BRIGÁDA - Po dlhej a nekonečnej zime sme si konečne mohli poupratovať školský dvor. Deti zobrali šikovne do rúk metly, lopaty, fúriky a naše ihrisko je vyčistené od listov a pripravené na jar. Čoskoro pribudne i obľúbená trampolína.

OVOČNO - ČOKOLÁDOVÝ OLOVRANT - Ako si spestriť v školskom klube smutný „upršaný“ deň? Čokoládovou fontánou! Deti si priniesli jahody, maliny, hrozno, banány, kivi a veľa, veľa čokolády.

Že všetkým chutilo prikladáme fotky ako dôkaz :-)

Zo školských aktivít - 2. stupeň - Súťaž v písaní detektívok Zaznamenala a odfotila: PaedDr. Daniela Bauerová,

V triede VI. A sa začiatkom apríla realizovalo triedne kolo v písaní detektívok. Prinášame ukážky víťazných prác, ktoré sme sa rozhodli aj herecky naštudovať pod režisérskymi taktovkami šiestročiek Kiky Balgavej a Sofi Olejárovej.

Detektívky plánujeme zahrať naším školákom
ku Dňu detí.

„Ahoj, Jony,“ pozdravila som ho, keď prechádzal okolo mojej lavice. Jony je môj brat. Chodíme na Rotterdamskú strednú školu v Anglicku. A ja som Sabina. Ja a Jony sme sa tu narodili, chodíme sem do školy a obaja máme dvanásť rokov. Rotterdam je príjemné mestočko Anglicka. Lenže raz sa tu začalo diať čosi podozrivé. Večer čo večer sa po okolí zakrádal ... čudák.

Videla som, ako ide od domu k domu, ako sa zakráda poza budovy. A ako pchá čudelnú vec do zámky, aby otvoril dvere. Na druhý deň som o tom povedala Jonymu. „Blbosť! Na takej nudnej ulici predsa nie je ani jeden lupič!“ „Jonny, ja som presvedčená, že to bol lupič!“ „Poďme sa pozrieť domov, či nám nezmizli nejaké cennosti.“ O päť minút som sa vrátila s plačom, a ani môj bratranec nevyzeral dvakrát šťastne. „Ách, nie! Zmizla mi moja najobľúbenejšia spona do vlasov!“ „A mne zmizol môj obľúbený sveter,“ pridala sa Jony! Mohli by sme ho dolapiť, aj to urobíme,“ vykriklili sme a začali sme ho sledovať.

Dohonili sme ho až nad ránom. Zavolali sme policajtov. „Výborne, deti! Tento muž nám už štyrikrát ušiel a bol trestaný za spáchané zločiny a vám sa ho podarilo chytiť za dva dni,“ povedal policajt a usmial sa na nás. Odvtedy sme pracovali na polícii ako detektívi a splnili sme si svoje sny. (Sofia Olejárová)

Raz sa jeden pán vybral po svoje auto. Išiel do garáže a garáž bola otvorená. Pán hľadal svoje auto. Keď ho však nenašiel, zavolať 158. Polícia prišla a zaistili miesto činu. Policajt hľadal auto, ktoré tomu pánovi zmizlo. Policajná hliadka oznámila, že to auto s poznávacou značkou videli vo vedľajšej ulici. Pán si spomenul, že v noci zle zaparkoval. (Dominik Rajnínec)

Časť 1.

Crííííí. Ozvalo sa z telefónu. „Haló, je tam niekto?“ „Áno, čau, Miri!“ „Ahoj, Adrian!“ „Tak čo, ideš von?“

„Dobry deň, deti!“ „Dobry deň, teta Antová! Mohli by sme poprosiť...“ „Čo to bude?“ „Fialky, prosím.“ „3,48,-“ „3,50,-, drobné si nechajte, teta Antová.“

Adrian a Miriam vošli do ulice Červenková 13. V tej chvíli zbadali psa. „Aha, Miri! Tu je pes! Pozri, čo má na obojku! KARIO.“ „To je asi jeho meno. Pekné...“ Zašli do druhej ulice! „Pozri, Miriam, tam je nejaký ujo s dodávkou. Nevieš, čo tam môže robiť?“ Pes sa rozbehol k dodávke s mäsom.

Časť 2.

„Teta Antová, teta Antová! Bože, čo sa stalo!“ „Niektor ukradol kasu!“ „Kto by v takom malom meste kradol kasu?“ opýtal sa strážnik Jones.

„Ideme ho hľadať! Rozdelíme sa! Ja idem na západ, vy na sever!“ Strážnik Jones, Adrian a Miriam nemohli uveriť vlastným očiam!

Zašli k rieke. Zbadajú tam zlodeja na malom člne, ako sa snaží dostať cez rieku na druhú stranu. Zlodej sa otočí na Adriana a začne rýchlejšie pádlovať na druhý breh. „Kario!“ Kario čľupol do vody a plával za loďkou. Prevrátil ju a chytil neznámeho zlodeja za košeľu. Pritiahol čln na breh.

Adrian a Miriam nemohli uveriť vlastným očiam.

„Pa – pa – pa pani Antonová?“

„Vy hlúpe detská!“ zakričala pani Antová, nemali ste ma nikdy odhaliť!“

V tej chvíli dobehol strážnik Jones. Zistilo sa, že pani Antová chcela ujsť s peniazmi z pokladnice do veľkomesta. Peniaze však ostali plávajúce v rieke. (Kristína Balgavá)

Zo školských aktivít – stredná škola Navždy sa zachová v pamäti stužková – z januára 2017 Zaznamenala a nafotila: IV. G

Ako sme my maturanti prežívali tento nezabudnuteľný deň? Poďte zaspomínať spolu s nami!

Stužková očami Lucie Luptákovéj

Je mi ťažké vyjadriť sa k neobyčajnému dňu, ktorý sprijemnil každému z nás, maturitné prípravy, preto sme ho aj tak neobyčajne nazvali. Prípravy na tento deň boli pre nás žiakov predovšetkým spojovníkom celej triedy. V okamihu, keď nastala naša netypická ale výnimočná stužková slávnosť, všetci sme opäť spojili sily a celá táto udalosť sa mohla začať.

Slávnostné privítanie sprevádzala študentská hymna Gaudeamus Igitur, v podaní žiakov 4.G za môjho gitarového sprievodu. A ako to už na stužkových býva, aj my sme si mohli vypočuť srdečné príhovory. Ako aj pána riaditeľa, tak aj našej krstnej mamy, pani učiteľky Daniely Capekovej, ktorá nám neskôr aj pokrstila stužky. Ďalej mal slovo náš pán triedny učiteľ Dušan Danko. A mohla sa začať študentsko-maturitná časť. My sme, samozrejme, nadviazali na našich ctených pedagógov. A to študentským príhovorom, ktorý som pre vážených učiteľov, rodičov, pána riaditeľa a, prirodzene, aj pre milých spolužiakov, predniesla ja. Nemožno nespomenúť ani patetické krstenie stužiek a samotné stužkovanie. Myslím, že i to bolo neodmysliteľnou súčasťou programu. Som vďačná našej „krstnej mame“ že sa podujala na túto dôležitú úlohu. Taktiež pánu triednemu učiteľovi, ktorý nás jednotlivo osluškoval. Svoju vďačnosť za štvorročnú starostlivosť sme túžili prejavíť i krásnymi kyticami pre naše pani učiteľky i mužom z radu učiteľov. Týmto sa však tieto nezabudnuteľné okamihy ešte len začali, takpovediac to bola ešte len predohra. Úžasný program mohol začať! A tak sa netradične odštartoval v podaní Matúšovej básničky, ktorú zložil na túto počesť Maťo o všetkých učiteľoch, rodičoch ale aj žiakoch, (môžete si prečítať o pár strán ďalej, v rubrike Kopla ma múza). Na záver prvej časti sme si pozreli prezentáciu z detských, študentských a iných časov. Rozmýšľate zrejme, či sme mali aj nejaké to občerstvenie? Osobne si myslím, že si z výberu jedla každý mohol nájsť to svoje, čím sa mohol nielen občerstviť, ale, ak sa nehanbil, tak aj do sýtosti najesť. Chutného jedla bolo až-až, tak verím, že si naši hostia pochutnali. No a čo si myslíte, po jedle sme sa zobrali a odišli? Určite nie, no to by bola teda stužková, bez zábavy! Ale o túto sme sa, úprimne povedané, dopredu vôbec nestarali, mysleli sme iba na hudobnú zložku, ktorú sme jednoducho pustili z počítača. Ale tú skutočnú nám zariadil Matúšov dedko spolu s Matúšom a Dominikiným dedkom. Neprekvapujúco, veľmi zaujímavým, ale im vlastným spôsobom. A to rôznymi pesničkami, zrejme z ich mladosti a vtipmi či básňami.

Ďalej sme pokračovali v dobrej nálade, a to bez plaču našich rodičov, jediný koho som si všimla ja, že plakal od dojatia, bol náš pán triedny, a to ešte počas nášho programu. Čo ma naozaj príjemne potešilo.

Ja osobne som z tohto dňa prišla veľmi povzbudená a potešená z toho, že skutočne navštevujem školu, v ktorej je možné i nemožné...

... ako sa možno aj nám najprv zdala naša stužková. Ale nakoniec si myslím, že všetko vyšlo až nad naše očakávania. Veľká vďaka patrí všetkým, ktorí nám vôbec túto udalosť povolili na pôde školy. Taktiež nášmu triednemu učiteľovi, ktorý všetko vo svojom osobnom voľne pre nás zariadoval. Nemysliteľnú súčasť tvorili i naše dve kamarátky z 2.G, Kika a Sabina. Za ich všestrannú ochotu a láskavosť pri pomoci im veľmi pekne ďakujeme. A verím, že na tento deň ešte budeme spomínať dlho. Tak aspoň po tú maturitu určite. :-)

Stužková očami Mateja Magáta

Po dlhých dňoch očakávaní, nekonečného dohadovania a príprav konečne prišiel ten deň D, 27. január. Zišli sme sa ako zvyčajne o 8. 00 v triede, tu sa však podobnosti s obvyčajným dňom končia, pretože sme všetci prišli vystrojení, dievčatá v krásnych šatách a chalani mali na sebe košeľe a obleky. Navyše sme mali iba jednu školskú hodinu na prípravu zborovne, ktorú sme mali už predpripravenú z minulého dňa, ale stále bolo čo chystať. Prípravu by sme neboli zvládli bez veľmi ochotných dievčat z 2.G, ktoré súhlasili, že nám pomôžu s prípravou aj s priebehom celej stužkovej, za čo sme im aj teraz vďační.

Akurát keď sme stihli všetko doladiť, začali prichádzať rodičia. Tomáš sa podujal odprevádzať rodičov do šatne, kde si mali zložiť svoje veci, a potom ich šikovne usadzoval v zborovni, zatiaľ čo my ostatní sme vítali pani učiteľky a pánov učiteľov. Keď sa po krátkom čase všetci usadili, program sa začal. Začali sme piesňou *Gaudeamus Igitur*, Lucka nám robila hudobný sprievod svojou gitarou. Nasledovali príhovory od pána riaditeľa, od pána učiteľa triedneho. Všetci nám prehovárali do duše a priali všetko dobré, potom sa to otočilo, za celú triedu predniesla Lucka ďakovnú reč, ktorú si sama pripravila. Za Luckou pokračoval Matúš, ktorý svojim, vynikajúcim prednesom zarecitoval svoju báseň. Prišla na rad prezentácia, v ktorej sa každý zo žiakov našiel. Na koniec programu sme dávali učiteľkám kytice a učiteľom dobré víno. Po oficiálnom programe nasledovalo občerstvenie v podobe švédskych stolov, pri ktorých sa voľne debatovalo.

Počas celej stužkovej slávnosti panovala dobrá nálada a sme radi, že sa nám to podarilo, a že sme učiteľom aj takýmto spôsobom mohli dať najavo, že si ich vážime a sme im vďační za celé tie štyri roky, ktoré nám venovali.

Stužková očami Tomáša Dureca

Vivat omnes virgines, Faciles, formosae! (Nech žijú všetky panny, prítulné a krásne!) Zišlo vám už niekedy na um, prečo sa táto sloha z *Gaudeamus Igitur* nespieva? Po pravde povedané, ani my sme sa nad tým dvakrát nezamýšľali. Nieže by to nestálo za zmienku, ale mysliac na to, že prípravy sme začali cca 10 dní pred samotnou slávnosťou... Uznajte. Mali sme čo robiť...

Ako sa hovorí: *Lod' ide ku dnu s kapitánom na palube*. Náš lodivod nás však nesklamal a stál pri nás od začiatku až do konca. Na samotné posedenie prišlo asi 50 ľudí, vrátane učiteľov. Uznajte, že rodine jednoducho nemôže uniknúť chvíľka, keď stojíte ako stĺp a snažíte sa, nie ani tak spievať, ako kričať z plných pľúc, aby vás neskôr nemohol niekto obvinieť, že rozbíjate kolektív. Napriek tomu, že nie každý sa na začiatku stotožnil so svojím miestom pri stole, po chvíli sa museli všetci zmieriť so skutočnosťou, že sedieť na parapete nie je práve *kóšér*. Iste, príhovor pána triedneho, našej *kmotričky* i pána principála. Všetky boli hodnotné a v svojej podstate jedinečné. Nakoľko sme mali na pamäti, že maturita sa blíži, museli sme sa učiteľom nejako odvdáčiť. Samozrejme, na to, aby sme im vynahradili aspoň polovicu ich úsilia a viery v naše, často nie badateľné schopnosti, bolo by treba vylúpiť aspoň 4 banky a uznajte sami, že pri teplote pod -10 sa človeku jednoducho nechce. Naše poďakovanie bolo teda podané formálne a na úrovni, teda od Lucky. Čo sa týka Matúša, respektíve, jeho prednesu básne od Maťa, no, formálne tam bolo asi tak rozdelenie veršov. Komu by to však prekážalo, tí, čo sa smiechom nezvalili na zem, mali čo robiť, aby kontrolovali výšku hlasu. Nie všetkým sa to podarilo...

Táto naša seansa nám ukázala jednu dôležitú vec, a to, že za tie 4 dlhočizné roky nás to dalo, tak povediac, dokopy, a len tak s nami niekto nepohne. Sme ako tá kopírka v zborovni, s ktorou sa nemôže manipulovať. Pevne stojíme pri sebe a dotvárame skutočne neobyčajnú atmosféru. Hoci rytmus šlágru s menom *stužková* naše stužky nerozvlnil, Matúš, s malou výpomocou od starého otca túto úlohu spoľahlivo *zasuploval*. Myslím, že hovorím za všetkých, ak poviem, že jedinou neočakávanou skutočnosťou na celej paráde bolo to, že prebehla prakticky bez problémov, každý vedel každému na meno prísť a do dnešných dní na to spomíname iba v dobrom.

Pod'akovanie za... Tomáš Durec, IV. G

Tak už je to v *cajchu*! Hoci to boli neraz mrzuté a skutočne frustrujúce chvíle, strávené v zomknutí štyroch stien, dvoch tabúl a detí z najrôznejších *odrôd*... Čas sa naplnil, a tak mi nezostáva nič iné, ako stručne zosumarizovať to, čo mi po tých 1400 dňoch leží na srdci.

Začnem pekne od začiatku. Pán triedny, doslova v prvý deň som zistil, že my dvaja si budeme náramne rozumieť. Pre vysvetlenie, na začiatku septembra sa cestuje v skutku zle a tak sme si namiesto prvotného pozdravu vymenili aspoň kvalitnú ukážku diplomatických riešení neskorých príchodov. Prakticky počas celých štyroch rokov ste mi neodmietli ani raz pomoc, či už sa jednalo o nejaký ten skorší odchod, respektíve neskorší príchod. Boli ste tu, keď som potreboval odpoveď, a to 24/7/365. Ďakujem Vám!

Teraz by som sa rád *pustil* do učiteľského zboru, nerád by som sa však dostal do problémov, takže pôjdem podľa abecedného poradia. Pani učiteľka Bauerová, za prípravu na maturitu Vám bude určite ďakovať ďalších 7 detí, tak ma prosím nechajte vzdať hold vašej, dobrovoľnej – neplatenej, zaangažovanosti do aktivít v škole aj mimo nej. Čo je na tom najlepšie, ste jeden z mála ľudí, ktorý robí to čo robí srdcom a nie mimickými pohybmi, aby sa vyvaroval kritike. ... Keby ste len vedeli ako mne sa pletú tie mená, *Anaximandors*, *Anaximenes*, do toho nejaký *aperion* a *apórie*. Pani učiteľka Capeková, čo ja budem bez Vás robiť v tom širom svete? Boli ste tu pre mňa nielen ako pomocný logopéd pri vyššie spomínaných názvoch, ale hlavne ako opora, ktorej dvere boli vždy otvorené. ... No a sme pri tej nešťastnej *matike*. Klobúk dole, pani učiteľka Horváthová. Ani v mojom najdivokejšom sne, a že ich mávam divoké, by mi nenapadlo, že pri nervy dráždiacich goniometrickým funkciách si človek môže zachovať krvný tlak 120/80 po celú hodinu. ... Pán učiteľ Ištók, bez mučenia sa priznávam, že si už nepamätám ani jeden jediný názov cyklóny či anticyklóny, vplyvajúcej na naše podnebie. Z hlavy mi však nezmiznú vaše nezabudnuteľné rýmovačky, dnes už legendárne, *Slnko svieti, voda láka, žiak sa vonku fláka*, či hodiny vyplnené najväčšími hudobnými *peckami* naprieč poslednými 6 dekadami. ... Keby len tá nemčina nemala len tie slabé a silné slovesá, konjuktívy, stále nejaké neurčité členy, samé perfektum a préteritum a najvyšší zmysel logiky, TÁ MLIETKO a TEN RYBA, naozaj by som si tie úlohy robil poctivejšie, pani učiteľka Pospechová. ... Z hlavy mi určite nevypadnú ani zážitky z *labáku* a čo je ešte lepšie, vďaka Vašej precíznej a bezpečnej práci s chemikáliami, pani učiteľka Sadleková, mi z nej nevypadol jediný vlások. Ja sa asi nikdy nenaučím tie oxidačno-redukčné reakcie, dali ste mi však poznatky o tom, prečo nie je práve dvakrát múdre presvedčať sa o platnosti Ohmovho zákona na vlastnej koži. ... Pani učiteľka Šaradinová, to že ste výborná angličtinárka netreba obzvlášť *rozpítvávať*, každý, kto prešiel Vaším vedením si to musel všimnúť. Za mňa Vám patrí veľká vďaka, nakoľko ste mi vzorom v oblasti rétoriky, keď sa snažím byť kritický ja, dozviem sa, že som jeden necitlivý hulvát. Vy však hovoríte jasne,

priamočiaro, od srdca, ale hlavne s úmyslom posunúť žiaka napred a Vaše úsilie nakoniec vždy prinesie sladké ovocie. No a sme pri veľčku, a kebyže pri nejakom *vogel* v, dúfam, že si to ešte pamätám dobre, pani učiteľka Wefersová. Ako som už vyššie spomínal, nemčina mojím *Lieblingsfachom* teda nebude. Vám však ďakujem za to, že ste mi dodávali silu a bol tu niekto, kto mal odvahu povedať NIE, toto nie je pravda, vždy keď to bolo potrebné. ... Nie každý učiteľ mal tú nedoceniťnú možnosť počúvať moje, podotýkam vždy trefné, pripomienky celé štyri roky. Preto by som rád poďakoval pani učiteľke Kittnerovej, nie len za to, že medzi jej klinických *pacientov*, čoby náhradnej psychologičky som patrila aj ja. Najmä však za to, že som mohol hovoriť od srdca, o tom, čo naozaj cítim a nebyť za to označený za *nepriateľský živel*. ... Pani učiteľka Kukanová, boli ste to práve Vy, kto mi ukázal, že angličtina nie je len hŕba poučiek, ale kľúč k informáciám. ... Hodiny telesnej výchovy patrili bez pochyb k tým najlepším elementom na tejto škole, bolo to aj vďaka Vám, pani učiteľka Labudíková. Nikdy ste nás *nenaprazili* vedeniu, že aj nejaký ten úbor by sa *škol*, naopak, keď sme potrebovali pomoc, vedeli sme, kde máme zaklopať... Cez vzdušný, vodný či pôdny obal Zeme ste nás previedli Vy, pani učiteľka Ladičkovská. Aj vďaka vám som pochopil, že najlepšou vlastnosťou jedinca je jeho prirodzenosť. ... Zoznam našim bývalých učiteľov uzatvorím menom pani učiteľky Rychtarčíkovej, nakoľko to bola práve ona, ktorá mi dokázala, že aj z nemožného sa dá urobiť možné. A tak predmet, ktorý som skutočne neznášal, bude tým, čo ma bude raz živiť, teda aspoň dúfam.

Samozrejme, každá *rota* potrebuje svojho *veliteľa*. Ďakujem Vám, pán riaditeľ Lackovič, za všetko čo ste pre túto školu urobili a hlavne, každý jeden deň robíte. Veľká vďaka patrí aj všetkým ostatným členom vedenia, či už sa jedná o pani sekretárku, zástupkyňu a všetkým, ktorí pomáhajú udržať chod tohto *kolosu* v tak skvelom tempe, ako ide. Celý *zbor asistentov* nemôže zostať taktiež nepovšimnutý, veď sú to oni, ktorí umožňujú písať tým, čo by pero neudržali.

Dostávam sa ku koncu tohto môjho *traktátu*, a tak si dovoľm vzdať hold práci, ktorá nie je práve často v školstve vyzdvihovaná, nehovoriac o tom, že o pláci za tak ťažkú, vyčerpávajúcu, ale o to viac potrebnú činnosť sa diskusie NIKDY nevedú. Bez nej by škola bola ruinou! BOZP od pána Kaľavského teda určite zostane jednou z najsilnejších spomienok na túto inštitúciu. Školská Mädchen für alles alebo keď chcete tak pán školník, je to on kto odvádza poctivú a dobrú prácu, aby tie kľučky držali a dvere boli na pántoch. Ďakujem aj za to, že nemusím študovať v špíne, čo by nebolo možné bez pani upratovačiek. Deti v škole hlad nepoznali, ďakujem Vám, za vašu drinu, od skorých ranných hodín, v školskej jedálni, pani kuchárky.

To najlepšie na záver... Vy ľudia z *cimry* číslo 51. Ďakujem aj vám za to, že som mal možnosť spoznať vás a aj za to, že cez vás som spoznal aj kus samého seba.

Bolo mi ctou, priatelia!

LYŽIARSKO REKONDIČNÝ POBYT - KRPAČOVO

Prípravili: Lucia Husárová a Matej Horváth, I. G

Foto: lyžiarí

Z rozprávania Lucky Husárovej:

Od nedele 12. do piatku 17. februára som sa zúčastnila lyžiarsko-rekondičného pobytu v Krpáčove v Nízkych Tatrách. Autobus vyrazil z Bratislavy. Trocha meškal, ale nakoniec to všetko dobre dopadlo. Ja som sa pridala na odpočívadle Zeleneč pri Trnave. Usadili ma k Maťovi, Grétke a Viki. Maťo mi zatiaľ držal miesto, na sedadle, kde som mala sedieť, bola položená jeho príručná batožina. Nasledovala asi štvorhodinová cesta, počas ktorej sme sa väčšinou rozprávali a počúvali hudbu. Mali sme aj niekoľko prestávok. Išli s nami traja učitelia a asistent. Bolo nás okolo 25. Bývali sme v hoteli Hydro. Ubytovanie bolo fajn. Najprv bol menší chaos s vecami okolo izieb, ale nakoniec sa všetko dobre vyriešilo. Ja a moji spolužiaci sme nelyžovali. Bolo by to pre nás, ako ľudí so zrakovým postihnutím, troška náročnejšie. Nelyžovalo aj viacero detí. Aj lyžiari aj nelyžiari mali vždy zaujímavý program. Chodievali sme na rôzne výlety. Boli sme napríklad na horskej chate, kde sme si vypočuli veľmi zaujímavé rozprávania. Vo štvrtok sme navštívili Bystriansku jaskyňu. Potom sme boli vo wellnesse v inom hoteli, kde bolo tiež veľmi dobre. Potom sme hrali aj rôzne pohybové hry. Atmosféra bola veľmi dobrá. Všetci boli ústretoví. Zvykli sme vstávať asi o štvrt na osem, aby sme všetko stíhali. Po raňajkách sme boli chvíľu na izbe. Potom vždy o desiatej sme mávali zraz a povedalo sa, čo sa bude robiť. O pol druhej sme mávali obed. Potom sme mávali až do večere voľný program. Večery sme trávil skoro každý deň inak. Po večeri sme vždy išli do spoločenskej miestnosti, kde sme sa chvíľu rozprávali. Potom sme mávali voľný program. Raz sme pozerali film, ktorý nám aj komentovali. Niekedy sme už išli na izbu, kde sme

oddychovali. Niekedy sme mávali konverzácie v nemčine. Po ich skončení sme sa vždy rozprávali na voľnú tému. O desiatej sme mávali záverečnú. Museli sme už byť na svojich izbách, ale spať sme chodievali veľmi neskoro. Niekedy sme bývali hore do jednej, niekedy až do pol druhej. Strava bola veľmi dobrá, ale vždy po večeri sme ešte niečo jedávali. Spoznali sme veľa nových ľudí, o ktorých sme dosiaľ ani nevedeli, že vôbec existujú a niektorých ľudí sme lepšie spoznali. Aj na izbe sme mali dobré spolubývačce, s ktorými sme si rozumeli. Stále nám pomáhali, keď sme potrebovali pomoc. Napríklad nám pomáhali v sprche, lebo tam bol troška náročnejší prístup, ale časom sme si na to zvykli. Myslím si, že teraz sa s nimi aj oveľa viac bavím ako predtým. *Zažili sme aj kopec zábavy. Určite bolo veľmi veselo. Najlepšie bolo podľa mňa to, ako sme sa učili bežkovať. Na to budem určite ešte veľmi dlho spomínať. Podľa môjho názoru sa všetko vydarilo úplne skvele. Nemám pocit, že by niečo nebolo dobré.*

Ak sa všetko vydarí a budem mať na to dostatok financií, určite by som sa veľmi rada zúčastnila aj budúci rok. Účasť na takomto pobyte by som odporučila aj ostatným spolužiakom a kamarátom, lebo je to veľmi prospešné a budú mať z toho určite veľa pekných zážitkov, na ktoré budú môcť ešte aj potom veľmi dlho a s úsmevom spomínať.

Z rozprávania Mateja Horvátha:

Bolo pekné, aj keď chladné, nedeľné ráno, a my sme sa vybrali aj so všetkými batožinami z domovov pred našu školu, kde bol naplánovaný zraz pred odchodom na lyžiarsko-rekondičný pobyt na Horehroní, v Krpáčove. Mnohí sme tam boli ešte pred dohodnutým časom, kedy mal byť zraz všetkých účastníkov, nuž sme získaný čas využili na vyloženie batožiny z áut a na posledné rozhovory s našimi rodičmi, ktorí nás prišli odprevadiť.

Hneď, ako prišiel autobus, sme si doň postupne naložili batožinu, rozlúčili sme sa s rodičmi a usadili sme sa do jeho pohodlných sedadiel, pripútali sme sa a mohli sme vyraziť. Počas celej cesty, ale aj celý týždeň, na nás dozerali páni učitelia D. Danko, E. Labudíková, J. Wefersová a pán asistent Marcel. Po ceste sme mali niekoľko zastávok, či už na naloženie niektorých prístupivších členov, alebo na vyprázdenie a prevetranie našich usedených maličkostí. Zastavili sme sa na pumpách na konci Bratislavy, na Zelenči a pri Tekovských Nemciach. Potom sme už bez prestávky pokračovali až pred hotel.

Cestu sme si krátili napríklad počúvaním hudby, spánkom, rozprávaním sa, krmením sa, či filozofovaním nad záľudnou otázkou, ktorá bola vypustená do éteru, že vraj či existuje okrem prasaťa nejaké iné zviera v strednom rode, samozrejme, okrem zdrobnenín. Na odpoveď sme však neprišli. Ešte aj ten emu (vták podobný pštrosovi) je mužského rodu!

Po príchode na hotel sme sa už viac-menej len vybaľovali a zoznamovali s prostredím hotela a jeho blízkym okolím. Izby sme mali pospájané do dvojizbových buniek, štvor - až šesťposteľových. Každá z buniek mala svoje vlastné WC a druhú maličkú „miestnosť“, kde bola kúpeľňa a sprchový kút v jednom. Strava bola chutná a pestrá, tak ako v nedeľu, tak aj po celý týždeň.

Ďalšie dni sme sa už delili na dve skupiny – na lyžiarov a nelyžiarov. My nelyžiaru sme sa v pondelok vybrali na neďalekú chatu, kde nám pri malom občerstvení svoje zážitky zo štátov porozprával pán Michal, Slovák, ktorý však už dlhé roky žije v USA.

V utorok sa lyžiaru výnimočne spojili s nami nelyžiaru – meniny totiž oslavoval Valentín, a tak si na nás učiteľia pripravili hru. Mali sme sa celý deň starať o niekoho, kto nám bol náhodne pridelený. Ja som napríklad „schytil“, (myslené len v dobrom), Sabínu. Nuž sme sa všetci zoskupili pod Krpáčovským lyžiarskym svahom a dumali sme, ako sa máme o našich „chránencov“ starať. Predstavte si, lyžiaru ešte aj lyžovať popritom stihli! No, a okrem toho na nás ešte čakalo valentínske prekvapenie, z ktorého sa nakoniec vykluli langoše a palacinky na účet nášho pôvodne vybaveného pána šoféra Ota, ktorý tesne pred odchodom na lyžiarsky ochorel, čiže sme s ním absolvovali len cestu naspäť.

V stredu sme sa zas, (popri držaní stráže nad našimi „chránencami“, ktorá nám bola predĺžená aj na stredu), zúčastnili súťaže, nesúcej pracovný názov „Pevnosť Krpáčovo“, kde sme mali nájsť čo najviac indícií, na základe ktorých sme mali zistiť, aké slovo (slovné spojenie) máme uhádnuť. Nakoniec

išlo o Vysoké Tatry, a moje družstvo sa umiestnilo na krásnom 2. mieste.

Štvrtok bol, čo sa programu týka, úplne najnabitejší. Po raňajkách a po tom, ako sa k našej výprave pripojil pán šofér Ota, sme my nelyžiaru absolvovali výlet do Bystrianskej jaskyne, kde sme dokonca objavili aj, ako ich pani Vefersová nazvala, jaskynné „veterníky“ a ešte k tomu aj kopy netopierov. Neskôr sme sa presunuli do neďalekej Bystrej, kde sme sa vykúpali v tamojšom wellness centre, a potom už hajde na hotel, kde nás čakal obed. Po ňom sme sa už začínali s Krpáčovom lúčiť, a takú pomyselnú bodku za pobytom sme urobili na narodeninovej oslave jednej z účastníčok zájazdu, Aničky.

A v piatok už bolo viac-menej na programe iba, tentoraz už definitívne, lúčenie s hotelom, a neutíchajúci zhon okolo toho, že ako sa naše nespočetné množstvo kufrov, lyží, batohov, gitár atď. napchá do, úprimne povedané, na diaľkovú dopravu pomerne malej Karosy pána šoféra Ota. Nakoniec sme však šťastlivo, aj keď mnohí neradi, docestovali „od Tatier k Dunaju“, kde sme sa rozlúčili s našim pedagogickým dozorom, s pánni šoférmi, naopak sme sa zvitáli s rodičmi, a rozprávajúc im zážitky z celého týždňa, sme sa rozišli do svojich domovov.

Olympiáda Ľudských práv
Ako som postúpil do celoslovenského kola
Informuje: Tomáš Durec, IV. G, foto: organizátori OĽP

SPOJENÁ ŠKOLA Mokrohájska 3 má množstvo čít, podľa ktorých je už dnes dobre známa, naprieč akademickým povedomím. Za posledné roky to je najmä dominancia v recitačných či speváckych súťažiach. Bokom však nezostáva ani účasť v súťažiach jazykového či spoločenského zamerania. Práve takou je aj Olympiáda Ľudských práv (ďalej len OĽP). Naša škola, respektíve, jej pedagógovia vždy zvládli pripraviť reprezentanta, schopného ukázať, že Mokrohájska nie je školou pre mentálne postihnutých a intelekt nie je priamo úmerný počtu prstov na rukách.

Krajské kolo:

XVII. ročník OĽP teda nezostal nepovšimnutý. Tohoročné kolo malo však jedno špecifikum. Miestom jeho konania sa stal Primaciálny palác v hlavnom meste našej malebnej krajiny. Cieľom OĽP je dať študentom SOŠ a gymnázií možnosť predviesť svoje schopnosti, znalosti, postoje či možné riešenia k problematike porušovania alebo neuplatňovania ľudských práv. Celá súťaž pozostáva z 2 kôl. Prvé kolo obsahuje písomný test, zahrňujúci otázky, týkajúce sa vývinu ľudských práv, ich historický kontext, rovnako aj presné definície pojmov ako: *liberalizmus*, *inklúzia* či *sekularizmus*. Do druhého kola – ústna odpoveď na modelové situácie (rovnaký princíp ako na maturite) sa dostali iba úspešní riešitelia – žiaci, ktorí dosiahli aspoň 60% v písomnej časti. Prestávka medzi kolami bola vyplnená krátkou obednou pauzou. Pozitívom bolo, že voľná hodinka ubehla pomerne rýchlo, nakoľko sama Zrkadlová sieň vo vnútri paláca, či maľby z 18. a 19. Storočia, dokážu strhnúť pozornosť a zaujať na podstatne dlhší čas, ako na 60 minút. Musím však smutne skonštatovať, že ani 230 ročné steny nedokázali zabrániť tomu, aby mládež odložila svoje digitálne hračky bokom. Najzaujímavejšou časťou bolo bez pochyb už spomínané druhé kolo. Asi 30 žiakov (rozdelených do dvoch skupín) si žrebovalo jednu spomedzi dvadsiatich otázok. Každý dostal rovnakých desať minút na prípravu a ďalších desať na samostatný prednes + zodpovedanie otázok od poroty,

tvorenej pedagógmi. Rád by som poukázal na niektoré skutočnosti, ktoré mi utkveli v pamäti ako jednému zo súťažiacich, nakoľko som veľmi kritický vždy a všade (nanešťastie aj tam, kde to nie je vhodné). Inak tomu nebude ani teraz. Pravdepodobne najväčším šokom pre mňa bolo to, že, (nakoľko som neskutočný egoista, musím sa teda pochváliť), *okrem mojej odpovede sa nenašiel jediný človek schopný rozprávať pár minút bez toho, aby musel pozerat' do papiera!* Zarážajúce bolo taktiež, že približne 8 mladých ľudí z 15 poukazovalo na nemožnosť slobodne sa vyjadriť, myslím opozične, v období socializmu. Čo je už len zlé na tom, že na to niekto poukáže?! Nič! Teda nič zlé by na tom nebolo, pokiaľ by som počul aspoň jeden jediný opozičný názor na akúkoľvek pripomienku, konštatovanie či subjektívny názor porotcu, alebo aspoň náznak toho, že JA mám iný názor a dnes už MÁM právo povedať si ho bez akejkoľvek perzekúcie. Prečo to NIKTO nespravil?! Nakoľko som sa tej opozície musel chytiť nakoniec ja sám, môžem zodpovedne prehlásiť, že porota, (hoci ma napomenula, že daná vec sa demokratických zriadení netýka – nadviazal som totiž na to, že s kultúrnym obohatením prichádza aj obohacovanie legislatívy – možnosť vykonávania telesných trestov či kameňovania, *súťažná otázka znela: Zaujmite stanovisko k trestu smrti*), bola celý čas veľmi priateľská a snažila sa každému súťažiacemu pomôcť ako sa len dalo. Ďalšou zarážajúcou vecou

bola, doslova, recitácia riadkov z učebníc a paragrafov. Rád by som však poukázal aj na pozitíva. Väčšina žiakov dokázala vytvoriť atmosféru vhodnú na dôstojné prednesenie názoru, inak povedané, dokázali byť potichu. Čo je však výborné, nedali sa zlákať k neslušnému správaniu ani jedným rodičom/pedagógom, ktorý sa počas celého druhého kola hral s telefónom, prechádzal sa pred porotou a čo je najhoršie, permanentne prerušoval súťažiacich tým, že im doslova *pchal* mikrofón pod ústa a *hučal*, že chce počuť. Ako sa tak rozpamätávam, nachádzam odpoveď, prečo som uspel – daný pán si v čase môjho prejavu spomenul na svoje fyziologické potreby, a tak som mal pokoj. Skrátka a dobre, do celoštátneho kola postúpilo 8 súťažiacich z každého kraja. *Skutočne a bez irónie, nerozumiem tomu ako, a hlavne čo, som medzi nimi robil aj ja...* Ľudskými právami sme sa zaoberali niekedy minulý rok, keď už chcem byť taký úprimný, skutočne ma to *dvakrát nezaujalo*. S istotou však môžem povedať, že problematikou ľudských práv sme sa však stretávali počas celých štyroch rokov. To je to umenie! Naučiť aj takto *abstraktnú* látku bez toho, aby si to človek vôbec povšimol. Skutočne nikdy sme sa nemuseli učiť citovať definíciu pojmu *sloboda*. Napriek tomu ju dnes vieme, a čo je ešte lepšie, nie ako poučku, ale jej hodnotu, vývin a aká ľahká môže byť jej strata. Pani učiteľka Capeková

s nami mala viac roboty ako na 15 kostoloch, avšak zvládla to tak dobre, že aj človek ako ja to dokáže pochopiť a aplikovať, bez toho aby sa mu *obrátil žalúdok hore nohami*. CK OLP sa uskutoční na začiatku apríla, tak dúfam, že nenarobím hanbu so svojou prostorekosťou...

Celoslovenské kolo:

Celá olympiáda pozostávala z dvoch kôl. Prvé zahŕňalo modelovú situáciu, v mojom prípade to bolo zaujatie postoja k otázke eutanázie z ľudskoprávného hľadiska. V druhom kole sme obhajovali naše úvahy, respektíve objasňovali sme veci, ktoré pokladáme za kľúčové v súčasnosti a z toho titulu sme ich uviedli v úvahách.

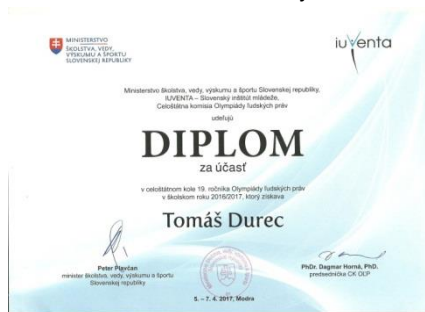
Zhrnuté a podčiarknuté, samotná súťaž bola určite hodnotnou skúsenosťou z viacerých aspektov. Za mesiac budem „súťažiť“ pred zeleným stolom, takže každá skúška verejného prejavu príde vhod. Ďalej by som veľmi rád, a nemyslím to ironicky, pochválil úroveň študentského centra UK v Modre - kde sa súťaž konala, oblasť Harmónia - situovaná v krásnej a pokojnej časti mesta, tak ako aj vynikajúcu kuchyňu, a to aj pre mňa vegetariána (!) a veľmi prívetiví personál. Na celú súťaž by som mal samozrejme pomerne odlišný názor, pokiaľ by mi nerobila odborné garde pani uč. Capeková, s ktorou som mohol hovoriť skutočne slobodne aj o veciach menej príjemných... Nebol by som to však ja, keby som aj niečo nevytkol. Jedinou vecou, ktorá mi skutočne nahnala strach a hrôzu bol fanatizmus, a myslím skutočný fanatizmus niektorých súťažiacich a čo je horšie, jeho podpora od odbornej poroty, ktorá proklamovala, že vyhrotené a krajné riešenia sú nebezpečné a neprípustné bez ohľadu na to, z ktorej strany prichádzajú. Osobne sa domnievam, že moja slohová práca sa umiestnila najmä vďaka tomu, že ju hodnotili výhradne žurnalisti. Plusom mojej úvahy bola, ako som sa dozvedel, pútavosť a zasadenie do reálneho prostredia, tak isto ako aj prvky sarkazmu, avšak nemôžem povedať, že ostatní sa o to nesnažili. Skrátka a dobre, mal som jednoducho šťastie. Správa uverejnená v denníku Pravda: <http://spravy.pravda.sk/domace/clanok/425836-spolocne-proti-nenavisti-na-internete/>

Víťazná práca Tomáša Dureca (3. miesto)

„Sloboda slova je najzákladnejší pilier slobodnej vlády. Keď zbúrate túto oporu, ústava slobodnej spoločnosti stráca svoju platnosť a na jej ruínach vyrastá tyrania,“ asi nikomu z redakcie novín *Pensylvánia Gazette* by nenapadlo, že s myšlienkou z 18. storočia, vyslovenou jedným z Otcov zakladateľov, samotným Benjaminsom Franklinom, sa budeme musieť vyrovnávať aj po takmer 300 rokoch. Alebo nemusíme v storočí digitálnych technológií už nik nebude písať provokujúce a hanlivé pamflety, maľovať podobizne panovníkov s čašou vína, obklopených peniazmi a ženami ľahkých mravov. Karikatury iných náboženstiev či etník viac nekolujú pomedzi prostý ľud pri poháriku „trúniku“. Prečo by to dnes vôbec niekto robil? veď stačí mobil, signál a registrácia na sociálnej sieti či vytvorenie si vlastného blogu.

Základnou otázkou ale stále zostáva, prečo sa ľudia utiekajú k internetu ako k akémusi „všeličku“. Každá správa, komentár či povestný modrý palec hore je iba reakciou, odozvou na podnet. Po úspechu našich športovcov v Riu sa celým digitálnym priestorom SR šírilo šťastie, blahoželania a radosť. Ale po útokoch v Nice vlny internetu zachvátil žal, smútok a nenávisť v množstve správ, opisujúcich spúšť a masaker, čo odštartovalo akýsi digitálny hon na možných spoluvinníkov. Milióny ľudí vyjadrovali svoju sústrasť prostredníctvom sociálnych sietí „Každý človek má právo na život, slobodu a osobnú bezpečnosť,“ ako stojí v 3. článku všeobecnej deklarácie ľudských práv. Zastávam názor, že jediným skutočným „bičom“ na extrémizmus je prizvať do verejných diskusií aj iného názoru a priamo ich konfrontovať. Nezabúdajme preto na Newtonov 3. pohybový zákon, pojednávajúci o tom, že každá akcia vyvolá rovnako silnú reakciu, ale s opačným smerom pôsobenia. Kiež by to platilo iba vo fyzike...

Málokto si dnes uvedomuje, že sedíme na pomyselnom „sude pušného prachu“ s nálepkou sloboda prejavu, ktorý môže buď vybuchnúť a napáchať zničujúce škody, alebo sa ho môžeme snažiť využiť na niečo, čo nás všetkých obohatí a posunie na ceste k poznaniu. Internet však nie je lokálna krčma, v ktorej si miestni konzumenti, podgurážení alkoholom, začnú vylievať svoju zlosť na svet. Pravda, ľudia sa menia a ich názory, či už pozitívne alebo negatívne, si nenechávajú len pre seba. Čo im však zostáva, je zodpovednosť za ich prehlásenia. Mám názor, že zákaz slobody slova či prejavu by znamenal priamu cestu k diktatúre, avšak zrušenie pravidiel zase úpadok do anarchie. Čo teda robiť? veľký Aristoteles povedal: „Stredom medzi lakomosťou a márnotratosťou je štedrosť.“ Stojí za uváženie, či by nebola zlatá stredná cesta riešením aj v tomto prípade...

Deň narcisov

Prípravili a fotili: Jana Podlípová, Kíka Hamarová, Sabína Čaranová, II. G

- Každý rok začiatkom apríla je Deň narcisov, kedy ľudia majú možnosť prispieť ľubovoľnou sumou pre ľudí s rakovinou. O tomto dni, samozrejme, viem, pretože stretávam v meste ľudí, ktorí zbierajú peniaze a rozdávali narcisy. A okrem toho sa do tejto zbierky zapájajú aj školy. Tento rok som sa zapojila prvýkrát. A to tak že som rozdávala narcisy v nákupnom centre Tesco Lamač.

Naša škola sa zúčastňuje už piaty rok po sebe pod záštitou pána učiteľa Danka. Z našej školy sa zapojilo do rozdávania naozaj veľa žiakov, napríklad Kristína Hamarová, Sabína Čaranová, Martina

Havličková, Nikolas Benedikovič, Katarína Fodorová a ďalší. Samotné rozdávanie narcisov prebiehalo v pokoji a bez konfliktov. Našou úlohou bolo okolo ľudí pripnúť narcis a poprosiť ich, či by nechceli prispieť. Všetci s radosťou prispeli, niektorí veľa a iní zase menej. *väčšina ľudí reagovala pozitívne a s radosťou prispeli, niektorí sa rozčúlili, prečo ich otravujeme, (čo nás zarazilo a myslím si, že to bolo nevhodné) a iní podotkli, že prispievajú na seba (tých nám bolo ľúto ☹).* Rada by som sa do tejto akcie zapájala aj po ďalšie roky. Rada pomôžem, keď to je na dobrú vec. (Jana Podlípová, II. G)

- Deň narcisov je verejno-prospešná zbierka pre ľudí ktorí trpia rakovinou. Suma ktorá sa vyzbiera, ide na onkológiu a taktiež pre ľudí, ktorí trpia s touto vážnou chorobou. Táto choroba si nevyberá svoje obete, kvôli nej veľa pracujúcich ľudí príde o prácu, stráca možnosť zaobstarať pre seba i pre svoju rodinu základne potreby. Moja motivácia zúčastniť sa boli ľudia, ktorých poznám, a ktorí trpia/trpeli touto chorobou. Túto akciu „má na svedomí“ pán učiteľ Danko, za čo mu patrí ďakujem. Našou úlohou bolo dať ľuďom na vedomie, že je Deň narcisov, kedy každý z nás môže pomôcť ľuďom, ktorí to potrebujú. Narcisy sa rozdávali zadarmo, príspevky ľudí boli dobrovoľné. Zároveň s narcisom sa dávali aj letáčky, napríklad o tom, aký má význam tento deň, kam putuje vyzbieraná suma, čo je to rakovina prsníka a ako sa ženy môžu doma samy vyšetriť, aké zlo spôsobuje fajčenie a ako s ním prestať. Z našej školy bolo 5 skupín, minimálny počet ľudí v jednej skupine bol tri. *Každý mal svoju úlohu, niektorí rozdávali letáky, iní oslovovali ľudí, ďalší rozdávali narcisy alebo držali pokladnicu... Reakcie boli rôzne. Niektorí boli milí, ale našli sa aj veľmi nepríjemní, alebo aj takí, čo nevedeli, o čom je tento deň. Mňa osobne najviac prekvapili ľudia, o ktorých by som podľa výzoru nikdy nepovedala, že by prispeli alebo skôr naopak. Navonok vyzerali priateľsky a popri tom dobre, že nám hlavu neodtrhli.* Stretli sme aj takých ľudí, ktorí sami trpeli alebo trpia rakovinou. Rada sa zúčastním aj o rok! Jedná sa o dobrú vec a treba pomôcť, keď sa dá ! ☺ (Kíka Hamarová, II. G)

- Dvadsiateho prvého ročníka Dňa narcisov sa okrem stredoškolákov zúčastnili aj žiaci ôsmeho a deviatego ročníka. Rozdávanie narcisov bolo spočiatku rozpačité, ale neskôr sa to rozbehlo. Niektorí ani nevedeli, že je Deň narcisov, iní prispeli hneď, ďalší boli zase chladní. *Prekvapilo ma, že ľudia sú citlivejší, ak vidia narcisy rozdávať vozíčkaru, dokonca mu núkali peniaze, samozrejme odmietol.* Určite pôjdem aj budúci rok!!!! Je to super, ak môžeme pomôcť!!! (Sabína Čaranová, II. G)

Beseda s kníhkupcami z kníhkupectva Martinus Prípravila: Kristína Hamarová, foto: redakcia

Dňa 6.4.2017 sme mali možnosť byť súčasťou besedy s kníhovníčkami z Martinusu. Za túto akciu môžeme ďakovať našej pani učiteľke slovenčiny PaedDr. Daniele Bauerovej. Hlavný cieľ tejto besedy bol, aby sme literatúru nevnímali tak negatívne, ale skôr aby sme sa ňou viac spriatelili a uvedomili si, že literatúra môže byť aj zábavná, vášnivá a dobrodružná.

Myslím si, že všetci sme si odniesli z tých 2 hodín niečo. Niektorí možno sa len chceli flákať a nebyť na ekonomike alebo na iných, pre nich nezaujímavých, predmetoch. Dievčatá z Martinusu sa postarali, aby im zmenili názor, a aby tam nesedeli len preto, aby sa „ulievali“, ale skôr preto, že je to zaujímavé a môže ich to naplniť.

Baby boli veľmi milé a priateľské. Našu školu navštívili konkrétne 4, a to Zuzka, Katka, Ivana a Martina. Ich úlohou bolo doniesť si nejaké pre ne obľúbené knihy a prečítať si z nich úryvok, ktorý sa im vryl do pamäte. Najväčší úspech mala asi Maťa s knihou *Barbora, boch a katarzia*, ktorú pomenovala ako psycho knihu, a tak spútala pozornosť všetkých žiakov.

A ako vnímali túto besedu moji spolužiaci? Položila som im niekoľko otázok:
Čo ti táto beseda dala do života? Zaujali ťa baby, ktoré zavítali do našej školy?
Mal/a by si záujem o ďalšiu podobnú besedu? A ak áno, tak akú?

- Táto beseda mi otvorila dvere do knižných novínok a dozvedela som sa niečo o období postmodernity. Boli to mladé, milé dievčatá, ktoré nám boli ochotné odpovedať na otázky. Áno, určite by som mala záujem o ďalšiu besedu. Pokojne aj tú istú! (Sabi, 2. G)
- Dozvedela som sa o nových knihách, o ktorých som doteraz nepočula. Ukázali nám zaujímavé a vtipné diela, po ktorých by sme pravdepodobne nesiahli. Baby boli veľmi milé, vtipné. Páčilo sa mi, že nemali problém nadviazať s nami kontakt. Imponovalo mi, že na konci si pre nás pripravili hru, počas ktorej sa k nám jedna z nich aj pridala. Úryvky, ktoré nám čítali z ich najobľúbenejších kníh, ma veľmi zaujali a určite jednu z kníh si aj ja zaobstarám. Mala by som záujem aj o ďalšie besedy. Chcem, aby ľudia boli takí priateľskí a aby aj ďalšie besedy boli náučné a vtipné. (Janka, 2. G)
- Beseda bola zábavná, dozvedel som sa ďalšie novinky o knihách. Páčil sa mi prístup dievčat. Boli zlaté. Neprekážalo by mi, ak by sme mohli mať častejšie besedy tohto typu. (Emil, 2. G)
- Dozvedel som sa niečo nové o knižkách, čo ľudia čítajú. Najviac ma zaujala posledná ukážka, bola vierohodná. Baby sympatické. Takéto besedy sa mi páčia. Akákoľvek beseda príde, prijmem. V tej prvej ukážke hlavná hrdinka hovorila, ako sa zoznámila so starším mužom, ktorý ju inšpiroval svojím postojom k životu. Ja si totiž zapamätám viac z pocutia, ako z čítania. (Ľubko, I. EOOS)
- Naučila som sa veľa o knihách, že treba ich čítať. Bolo mi príjemné, keď mi niekto číta. Najlepšie bolo, že tam neboli také staršie panie z knižnice. Mne sa páčilo, že počas hry sa k nám pridali. (Nika, II. EOOS)
- Tým, že kníhovníčky boli bližšie nášmu veku, vedeli sa lepšie trafiť do vkusu mladých ľudí. Jednu z kníh, ktoré nám ukázali (*Magnus Bane*), som si v ten deň kúpila v kníhkupectve. Keď ma nejaká kniha zaujme, a mám na ňu peniaze, tak si ju kúpim. Už dlhšie som sa po nej pozerala na internete, ale tam to bolo tak nudne popísané. Ale keď som si ju mohla prelistovať, tak ma zaujala, že dnes som už v štvrtine. Líbili sa mi aj tie dve predčítané diela - prvé a posledné. (Katka, II. EOOS)
- Ja som sa na tom rehotal, ako nikdy (prvá ukážka) (Marek S., II. EOOS)
- Dozvedel som sa veľa informácií o knihách, o ktorých som ešte nepočul. Dievčatá boli pekné, veľmi dobre sme sa pobavili na niektorých úsekoch v knihách. Takéto besedy mám rád, napríklad taká beseda o autách, na ktorú ma naviedol môj vlastný otec, a preto ma zaujímajú už od mala, by ma tiež vedela zaujať! (Maťa, II. OA)
- Táto beseda mi dala veľa, milujem knihy, sama ich mám veľa. Baby boli sympatické, milé, mali podobný vkus, ako ja. Besedy sú pre mňa spretrením vyučovacieho procesu. (Maťa, II. OA)

Reportáž - Čína mojimi očami

Prípravil: Daniel Kojnok, IV. G, foto: archív Daniela Kojnoka

Pýtala sa: redakcia

Využili sme možnosť dozvedieť sa zaujímavosti o tejto, pre nás exoticknej, krajine, takpovediac z prvej ruky. A čo sme sa dozvedeli?

1. Keby si mal vymenovať 10 typickostí pre Čínu Tvojimi očami, ktoré by to boli?

V mesiaci december 2016 som skrze projekt „Futupilot“ navštívil Čínu. Bol som len v jednom veľkomeste ShenZhen, ktoré má zhruba 15 mil. obyvateľov. Takže môj pohľad nebude vystihovať Čínu ako celok, ale len jej malý „výsek“.

Takže 10 typickostí mojimi očami :

1. Veľa, veľa, veľa ľudí; a všetci sa veľmi podobajú.
2. Smartphone – súčasť tela každého Číňana v ShenZhene. Myslím to doslova. Keď je v metre okolo vás 20 ľudí, 18 z nich pozerá do smartphonu a dvaja spia :)
3. Príprava jedla priamo na ulici – silné vône, zápachy. Všetci sa stravujú na ulici.
4. Miestna špecialita – paprčky z kureniec a sliepok. Mal som pocit, že v Číne chovajú kurence len kvôli paprčkám :)
5. Päťprúdová cesta v centre mesta.
6. Pozeráte okolo seba – mrakodrapy, vojdete do metra, hodinu cestujete, vyjdete von, pozeráte okolo seba – mrakodrapy, vojdete do metra, hodinu cestujete, vyjdete von, pozeráte okolo seba – mrakodrapy,...
7. V metre malé deti ukazovali na mňa prstom. Asi vraveli maminke „pozri, aký zvláštny človek“. Európanov tam bolo veľmi málo, tak pre malé deti sme atrakciou:)
8. Hospodársky rast : Pred 50 rokmi bol Shenzhen rybárskou osadou. Dnes je pod mestom 11 trás metra. V okruhu 50 km sa tam nachádza cca 110000 tovární. Mestá sú prepojené rýchlovlakmi.
9. Veľa bicyklov. Číňania milujú bikesharingové služby.

10. Ryža. Ku každému jedlu dostanete ryžu. Mal som pocit, že v Číne vyrábajú tanieri už rovno aj s kôpkou ryže :)

2. Aký bol účel Tvojej cesty? Naplnilo sa toto poslanie?

Účelom cesty bolo nájsť výrobcu pre špecializovaný zámok na bicykel, ktorý by technicky zabezpečoval uzamknutie bicykla a jeho požičiavanie prostredníctvom smartphonu. Navštívil som 6 potencionálnych výrobcov. S jedným sme sa dohodli na spolupráci, tak dúfam, že to vyjde.

3. Ako hodnotíš túto civilizáciu/ľudí/kultúru?

Zdá sa mi, že Číňania sú pracovití a veľmi snaživí. Mal som pocit, že pracujú 7 dní v týždni. Ruch na uliciach a obchodoch je neustály, v piatok aj sviatok. Zdalí sa mi z toho dosť smutní. Utiekajú sa do virtuálneho sveta.

4. Zažil si nejakú zaujímavú situáciu, ktorá vznikla v súvislosti napr. s nepoznaním pravidiel kultúry?

Určite. Inú kultúru zažijete pri každom stolovaní. Keďže nedostanete príbor, ale paličky, musíte sa veľmi rýchlo naučiť s nimi jesť, lebo sa môže stať, že ostanete hladní :)

5. Aké sú hlavné rozdiely medzi našou a východnou kultúrou? Dokázal by si tam žiť, alebo sa tam ešte niekedy vrátiť?

Rozdielov je určite veľmi veľa, ale na všetko sa dá zvyknúť. Dlhodobu by som tam však nechcel žiť, ale rád by som sa tam vrátil. Je to „raj“ pre vývoj technologických zariadení. *Súčasťou, na ktorú musíte na Slovensku čakať 2-3 týždne, si tam môžete kúpiť vo vedľajšom bloku.* A to akúkoľvek, aká na svete existuje. Takže nejaký čas by som tam rád pracovne strávil.

6. Čokoľvek iné, čo by si ešte chcel a vedel doplniť, môžeš napísať...

V ShenZhene som navštívil aj spoločnosť BYD. Možno ste o nej nepočuli, ale v Číne je to najväčší výrobca áut, a dokonca aj elektrických. Elektrické autá značky BYD jazdia v Číne už 7 rokov. Čínske veľkomestá sú tak znečistené, že pre nich sú elektrické autá, elektromopedy a bicykle úplnou nevyhnutnosťou.

Viete, že?

Na našej škole máme šikovného handbikistu - Krištofa Kubalu?

Prípravila: redakcia, foto: archív Krištofa Kubalu

Volám sa Krištof Kubala a som z triedy VIII. A. Venujem sa približne 3 roky jazde na HANDBIKU, čo je vlastne bicykel na ručný pohon. Zúčastňujem sa rôznych cyklopretekov a maratónov. K tomuto športu ma priviedol pán Peter Matiaško – tréner paralympijských lyžiarov a bývalý tréner paracyklistov. Som mu za to veľmi vďačný, lebo HANDBIKE mi zmenil život. Najväčšou oporou mi je moja mamina a moji súrodenci. Vo všetkom mi pomáhajú, keďže tento šport je náročný na čas, aj financie. Cez týždeň veľa netrénujem, najviac v piatok, sobotu a nedeľu. Jeden tréning je okolo 20 – 30 min. Veľa plánov do budúcnosti si nerobím, hlavne, aby mi môj zdravotný stav

dovoliť naďalej športovať. No veľmi sa teším na Svätujurský maratón, ktorý bude o dva týždne a na Košický maratón, ktorý bude na jeseň, kde je aj kategória HANDBIKEROV. Šport vo všeobecnosti mi prináša radosť zo života, nových priateľov a nové zážitky. Všetkým by som odporučil športovať. Zažijete adrenalin, stretnete veľa zaujímavých ľudí a navštívite veľa krásnych miest. Jazda na HANDBIKU je skvelá vec. Keby mal niekto záujem, poradím, čo a ako. Parťák na tréningy by sa

HELLO ENGLISH READERS!

Written by: PaedDr. Katarína Šaradinová

Photo: Internet

The school year is almost at the end. It is absolutely unbelievable! We have just started our work in English and very quickly we will have to finish and evaluate what we have done, how good or bad our effort was and what new we have learnt.

We did not only do our everyday job in the lessons of English, but we tried our best to do also something more creative and entertaining. I hope that the class like I have mentioned before, was also that one bringing your wishes to Slovakia and its people the inspiration for which we had found in the Irish holiday of St Patrick. The day is really very special full of patriotism and pride of the nation. That is why we were trying to motivate also Slovakian people to be proud of their traditions and history and we did it through short rhymings and poems.

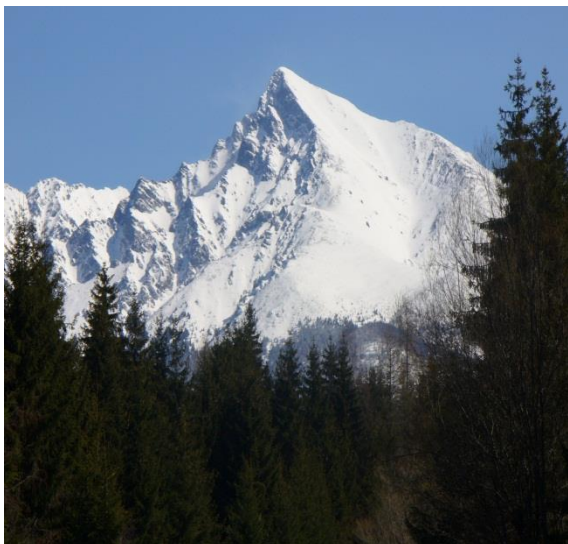
And here is the offer of ones of the best:

*May the wind blow your troubles away,
May the flutes calm your mind.
May courage accompany you all the way,
May grief will never be that one
You will find.*

*I wish you as much love,
As are the bees
flying on the hills.
The day, you will leave your watermills.
Tomáš, 4.G*

*I wish you only the best, as much as you can take!
Are you asking what I mean using the phrase I have just made?
May you not make many mistakes
And love will not leave you. Never!
May good luck follow you
And your beloved with you. Forever!
May you not cry
And your dreams come true. Whenever!
Thus, I hope,
The pride will come to all of us without any doubt.
Ever!*

Jadranka, 3. G

*I wish you happiness and lots of love,
Also to your relatives and friends.
I wish you faith to the double cross,
and health forever
with all the pros but not the cons
and nothing bad to happen ever!*

Silvia, 4.OA

*Love your country, where all the mysteries are hidden
The atmosphere is nice and nothing hopeful is forbidden.*

*May your happiness and pleasure make a good you.
And a frank smile on your lips will always help you.
To overcome the tricks with honesty.*

*May you have enough of it, for all those who need it
So that there would not be any days called black.
And just repeat it. Repeat it!*

Petra, 4.OA

*If you hear Slovakia, what will come to your mind?
Maybe Czechoslovakia
but these times weren't very kind.
Slovakia - the country you should always have on your
mind,
with its rivers, forests and high hills not allowing us to be
blind.
And what I can't forget? Its splendid caves,
Multiplying the number of the fingers on your hands
Lucia, 4.G*

Moky 3, māj 2017

Hallo, deutsche Leser!

Gesammelt von: Mgr. Sílvia Pospeschová

Foto: Matej Magát, IV. G

Warum besuche ich gerade diese Schule?

Ich bin auf dieser Schule, weil die Anzahl der Schüler in den Klassen deutlich niedriger als in meisten Schulen ist. Nicht nur die Zeugnisnoten, sondern auch die Kenntnisse sind wichtig. Natürlich ist es fast unmöglich, in allen Fächern nur die besten Noten zu bekommen. Es ist aber besonders gut, dass auch Beispiele aus täglichem Leben beim Unterricht benutzt werden, zum Beispiel in der Physik- und Chemiestunde. Außerdem gibt es auf dieser Schule verschiedene Zirkel und natürlich auch die Schulzeitschrift MOKY 3. Dort können die Schüler und auch die Lehrer ihre Werke, zum Beispiel Zeichnungen, Gedichte oder Prosa, veröffentlichen.

Matúš Rovenský, 4.G

Diese Schule habe ich gewählt, weil sie auch meine Schwester besucht hat. Ich habe gehört, dass die Schule ein individuelles Konzept für Studenten hat. Ich habe auch gehört, dass es hier kleine Anzahlen von Studenten in den Klassen gibt. Diese Schule hat tolerante Lehrer. Die Computerausrüstung ist im sehr guten Zustand und die Schule hat eine sehr gute Webseite. Die Schulküche kocht leckere Mittagessen. Die Ausstattung der Schule wird ständig aktualisiert.

Tomáš Durec, 4.G

Ich besuche hier das Gymnasium, ich bin jetzt im zweiten Jahrgang. Die Schule ist barrierefrei. Unsere Schule ist vor allem für Kinder mit körperlicher Behinderung oder den Lernstörungen. Die Lehrer sind freundlich, professionell und nett. Die Mitschüler sind nicht listig oder gemein. Wir haben hier auch eine Bibliothek, ein Labor und eine Turnhalle. Ich habe meine Schule gern.

Sabina Čaranová, 2.G

Erst im Alter von sieben Jahren habe ich angefangen, diese Schule zu besuchen. Dafür danke ich meinen Eltern. Es gibt hier Kollektive mit deutlich weniger Schülern als in den meisten Schulen. Deshalb können wir uns besser kennenlernen. Ich habe hier exzellente Mitschüler, deshalb bin ich glücklich, das sich diese Schule besuche.

Matej Magát, 4.G

Auch von unserer Schule gibt es einen wunderbaren Blick aus dem Fenster - 10. März 2017, Foto: Matej Magát, IV. G

Hello English readers

A thousand songs, hundred stories - 2. part

Written by: Oskar Stančík, III. OA

I have a lot of songs from video games, like a thousand of them! And every tenth (10th) has a story, a story that I keep being reminded of when I am listening to that song at my free time. Here are 4 different songs from 4 different time periods. One from the Bronze Age, another from feudal Japan, another from the American industrial age, and the last one is post-modern.

Populous The Beginning - Track 3 HD (https://www.youtube.com/watch?v=z6oUF7JCvnE&ab_channel=Phoebius%27sVGM)	The early humanity has long ago moved from its birthplace all the way to the northern savanna. They have finally learned how to hunt for more dangerous animals, and how to build houses out of nothing but wood and dry grass. But, for the first time in history, we can see that humanity separates itself to 5 distinct clans with different ideas.
Black & White 2 - Japanese Ambient (https://youtu.be/G8TQXmUKdMY)	...It's like a wish comes true. It was year 793, just one year before the Heian period. Traveling back in time was surely worth it. Most Japanese people had simple needs like food, drink and... need to dump back then, but, as I am standing here, writing this for you, they all seem very happy with what they have. It's like a utopia, but simplified. I don't understand you, my son. Seeing so many happy people, thankful for so few things they have, the time period where I come from looks much worse now. We just want more and more of everything...
Sid Meier's Railroads - A train (Late) & King of The Road (Late) (https://youtu.be/S1lm_rE_AuM?list=PL18A98329532233A8)	It was 1 st July, 1914, and in North America, United States of America was, well, united just recently. There are roads and railways being built all the way "From sea to shining sea". New cities and new trains are being developed, and the Americans are about to be equally technologically advanced as the entire Europe. Of course, this golden age won't last forever; soon, a great conflict will occur, sooner or later.
Tokyo Mirage Sessions #FE - Medeus, the Shadow Dragon (https://youtu.be/_g--NGTHAtY)	"I know what you are thinking", says Kirito, the pop-culture master, "This isn't the future, this is the end of the world, or so it sounds like!" It looks like that "Demise" has come for them. It was Kallus, a big, human-like demon with black horns and dark purple wings. The dream that Kirito and his... ehm... friends, if you can call them that, had dreamed every night since that "Great Mistake" that happened in 2018!

Rubrika – Bývalí absolventi Pavína Povodová / 2008 - 2012 Pýtala sa a fotila: redakcia

Prinášame vám ďalší zo série rozhovorov s našimi bývalými absolventmi, ktorí na našu školu nedokážu zabudnúť.

Spomínaš si ešte na svoju bývalú školu, ak áno, v akej súvislosti?

Na Mokrá spomínam stále v dobrom a myslím na ňu stále. S touto školou mám spojené pekné spomienky - či už to boli skvelí učitelia, ktorí mi odovzdali mnoho poznatkov (rady, životné pravdy, anekdoty, názory, či učivá), ktoré využívam doteraz, alebo moji spolužiaci (bývalá partia), s ktorými som v kontakte. Okrem štúdia som bývala v DSS Gaudeamus, kde sme tiež zažili veľa zážitkov so spolužiakmi z triedy aj z internátu. To tiež posilnilo asociácie spojené s touto školou. *Spomienky nevymažeme, a k tomu dobrému sa vraciame stále (exkurzie a školské výlety, návštevy múzeí, prechádzky po Bratislave, návštevy antikvariátu, stužková).* Keďže už päť rokov študujem na vysokej škole, musím povedať, že mi najviac chýba moja bývalá partia spolužakov (Matej Lintner, Imrich Šteliar, Tomáš Galbinec, Zuzana Orthová, Michal Zušťák, Martin Palka) a miestek, kde by sa dalo skryť (a čas strávený tam rýchlo utekal - či už to bolo pri lavičkách pod čerešňou alebo vonku pred budovou školy). Všetky tieto zážitky ma držia nad vodou a pomáhajú mi pri prekonávaní skúšok na vysokej škole. Pomaturitné štúdium je u mňa spojené s vysokou školou a minulý rok bol dosť hektický. Bývala som na inom internáte, mala iné spolubývačky, viac som sa sústredila na dokončenie bakalárskeho štúdia. Už to nebolo ono, uvedomila som si, že som na inej úrovni ako moji terajší spolužiaci (ale aj tu sa nájdu výnimky - napríklad Denisa Okrútská, s ktorou mám veľmi dobrý vzťah a niekedy sa cítim pri nej, akoby to bola moja sestra).

Ako dlho a v ktorých rokoch si tu študovala?

Gymnázium som študovala od roku 2008 do roku 2012. Pomaturitné štúdium študujem od roku 2015 doteraz.

Prečo si študovala práve na Mokrohájskej?

Keď bol čas vybrať si strednú školu, rozhodovali viaceré kritériá - známky, dostupnosť školy, či môj zdravotný stav. Znamky svedčili v prospech gymnázia, hoci som zo začiatku snívala, že pôjdem na obchodnú akadémiu - kvôli práci na počítači. (Lebo IT-čkári majú vysoké finančné ohodnotenie.) Nakoniec som pochopila, že musím uvažovať reálne a informatika sa učí na gymnáziu tiež a navyše gymnázium je najlepší odrazový mostík nielen pre všeobecný prehľad vedomostí, ale aj pre vysokú školu. Potom sa voľba strednej školy zúžila na Gymnázium Ladislava Sáru a na Gymnázium pre žiakov s telesným postihnutím na Mokrohájskej. Prvotne som chcela ísť na Gymnázium Ladislava Sáru (kvôli zdravému kolektívu), ale nakoniec, po istých informáciách, ktoré som sa dozvedela, som išla na Gymnázium pre žiakov s telesným postihnutím. *Nakoniec táto voľba - Gymnázium pre žiakov s telesným postihnutím bol jeden z najlepších krokov v mojom živote. Spĺňala všetky vyššie spomenuté kritériá - dostupnosť školy a internátu v jednej budove, bezbariérový prístup a hlavne podmienky pre vzdelávanie pre žiakov so zdravotným postihnutím, bez ohľadu na typ zdravotného postihnutia.* Pomaturitné štúdium som si vybrala z toho dôvodu, lebo minulý rok som bola v medziročníku na vysokej škole a aby som neostala doma a rozvíjal sa môj mozgový potenciál.

Čo Ti dalo štúdium na Mokrohájskej - aké benefity?

Mne osobne táto škola dala toho veľa. Prvým benefitom je individuálny prístup k žiakovi, učiteľ môže lepšie vysvetliť učivo a venovať sa osobitne každému žiakovi, (čo mi na vysokej škole chýba). I napriek tomu, že nás bolo v triede 16, tak sme vždy písali písomky na dohodnutý termín, nikdy sa nič nepresunulo a boli sme prísnejšie hodnotení, ako na bežnej škole.

Nikto nám nič neodpúšťal, aj napriek svojmu zdravotnému postihnutiu sme podávali rovnaké, (ak nie lepšie) výkony, než žiaci na bežnej strednej škole. Druhým benefitom je rodinná atmosféra - toto nenájdeme na bežnej škole. Pri mojej bývalej triednej (p.uč. Capekovej) som sa cítila, akoby to bola naša mama. A všeobecne, učitelia nás brali ako vlastné deti, dokonca aj bývalý riaditeľ školy (aj to mi chýba na vysokej škole). V DSS Gaudeamus bol prístup sanitárov a vychovávateľov ten istý, ba až lepší od mojej bývalej základnej školy (aj tam boli výnimky). Tretím benefitom je vyhovenie špeciálno-vzdelávacím potrebám ku konkrétnemu zdravotnému postihnutiu (zväčšené písmo na testoch, predĺžený čas na maturitách, ústne odpovede v prípade potreby). Štvrtým benefitom je bezbariérový prístup školy. Piatym benefitom sú exkurzie, rôzne poznávacie výlety, (ach, to boli časy s p. uč. Valíkovou!). Šiestym benefitom boli rôzne školské súťaže a olympiády. A samozrejme, veľa pozitívnych zážitkov a skvelá partia spolužiakov, kamarátov a kamarátky, s ktorými som doteraz v kontakte. Práve tieto malé kolektívy dokážu rýchlo utužiť vzťahy a hoci platí to, čo aj na iných školách, že sa žiaci skupinkujú, našu partiu to nerozdělilo. Rada ešte chodím za niektorými učiteľmi (p.uč. Capeková, Kittnerová, p. uč. Novotný) a občas sa stretnem s bývalými sanitárkami.

resp. Aké pozitíva môžu nájsť študenti práve na Mokrohájskej, keby si to mala zhrnúť?

Ako som už vyššie spomínala- individuálny prístup učiteľov k žiakom, menší počet žiakov v triede, (v bežnej škole je to 30 žiakov, tu je to maximálne 16 žiakov), skvelí kamaráti, (neplatí vždy, záleží, na aký kolektív sa natrafí), bezbariérová budova školy, bezbariérové autobusy, rôzne exkurzie a školské výlety, pozitívna atmosféra, rodinná atmosféra, ochotný prístup zo strany učiteľov pomôcť žiakovi.

Kto bol Tvoj vzor na Mokrohájskej?

Mám a mala som viacero vzorov. Pani učiteľka Capeková bola mojou triednou učiteľkou a takmer mojou mamou a vždy ma dokázala povzbudiť po psychickej stránke. Pani učiteľku Valíkovú som mala veľmi rada, bola mi povahovo veľmi podobná a mala svojský zmysel pre humor, ktorý som mala na nej rada a lásku k literatúre. Mala nádherný spev a milovala ľudové tradície. Pán učiteľ Štalmach, bol mi takmer ako starý otec, jeho humor a nadčasový prístup k životu a jeho vedomosti a poznatky ma sprevádzajú celý doterajší život. Bol to Pán učiteľ. Česť jeho pamiatke! Pán učiteľ Novotný je môj vzor, čo sa práva týka. Ako právnik si udržiava nadhľad, má životné skúsenosti a jeho rady mi neraz pomáhali preplávať i ťažšie obdobia môjho doterajšieho života. Je mojím morálnym vzorom.

Ktoré predmety boli pre Teba najprospešnejšie z hľadiska odstupu súčasného života?

Z gymnaziálneho štúdia sú to slovenský jazyk, náuka o spoločnosti, biológia.

Slovenský jazyk - milovala som hodiny u p.uč. Valíkovej, keď nám hovorila o rôznych literárnych dielach, ktoré som začala čítať počas vysokej školy. Samozrejme, využívam aj poznatky zo slohu, ako písať listy a životopis, záverečné práce. Náuka o spoločnosti - veľmi dôležité poznatky sú napríklad z práva, etiky, psychológie, sociológie, filozofie a politológie. Tie mi pomohli na prijímacích pohovoroch na vysokú školu. Biológia - človek je súčasťou prírody a na to by nemal zabudnúť. Mám veľmi rada zvieratá. Z pomaturitného štúdia sú to poznatky z metód sociálnej práce, zdravotných náuk, komunikácie, personalistiky, práva, sociológie - ide o také predmety, ktoré rozširujú vedomosti z vysokej školy, a ktoré by mal každý ovládať bez ohľadu na to, aké povolanie vykonáva. Nikdy nikto nevie, kedy sa mu tieto poznatky môžu zísť...

Kde študuješ teraz? Trnavská univerzita, Právnická fakulta, 4.ročník (1.magisterský), právo.

Prečo si si vybrala práve tento študijný odbor? Byť právnikom je veľká zodpovednosť, každé vaše rozhodnutie mení život ľuďom a nie vždy tým smerom, ktorí očakávajú... Okrem toho, právo je všeobecný odbor, ktorý sa venuje skoro všetkým oblastiam života. A ten druhý dôvod je ten, že si chcem splniť svoj sen.

Ako si teraz spokojná, páči sa ti Tvoja VŠ?

Zo začiatku ma väčšina známych odhovárala od štúdia práva. Aj tak som si šla za svojím snom a nakoniec som skončila v Trnave na vysokej škole a nie v Bratislave. Aj to sa v živote stáva. *Nelutujem, že som si išla za svojím cieľom. Bola to skvelá voľba.* Zo začiatku bol problém si zvyknúť na nový systém štúdia, do toho som mala zlé spolubývajúcce na internáte a sama jediná som bola v našom ročníku, kto bol študentom so špecifickými potrebami. Spolužiaci ma brali ako zdravú spolužiačku, mali sme sa o čom rozprávať a chodili sme občas von ako partia zo študijnej skupiny. Problém mám iba s niektorými vyučujúcimi, ktorí mi nechcú akceptovať moje špecifické potreby. Väčšina z vysokoškolských pedagógov nemá so mnou problém a dokážeme niekedy debatovať aj o bežnom živote. Teraz mám o trochu lepší kolektív, pretože nás medziročník, štátnice a niektoré predmety skúšky spojili. Všetko stojí a padá na ľuďoch. Inak som so samotným štúdiom spokojná a je to iný level oproti strednej škole.

Čím chceš byť a prečo? Neprezradím, pretože ak to poviem, môže sa mi moje želanie nesplniť.

Na horúcu tému
TV reklama a jej aspekty
Prípravil: Tomáš Durec, IV. G

Nie je treba viesť rozsiahle diskusie o tom, či majú reklamy dopad na príjemcu/potenciálnu obeť. Otázkou však stále zostáva, či pozitívny/neškodný alebo negatívny/cielený.

Nikto nie je dokonalý, a tak dobrá rada od usmiatej celebrity, v ideálnom prípade vykonávajúcej nezištnú činnosť alebo niečo, čo ako charita vyzerá, vždy dokáže pookriať naše inak chladnúce srdcia a presvedčiť nás o tom, že aj naše *euríčko*, či kúpa toho správneho produktu môžete byť prospešná. Toto je prvá skupina reklám, zameraných na akúsi solidárnu spolupatričnosť. Kto už len dokáže povedať „ani cent“ pri pohľade na vyhladované *dievčatko* trpiace maláriou, ktoré osirelo kvôli vojne? Drobná poznámka - Pokiaľ by sa umelo neudržiavala cena potravín, najmä pšenice, bolo by po hladu, *slovami Matky Terezy: „Hlad na svete nie je preto, že nedokážeme nasýtiť chudobných, ale preto, že nedokážeme nasýtiť bohatých.“*

Druhou skupinou reklám sú akési rýchlokurzy finančnej gramotnosti. Tieto mikro-školenia majú za úlohu pripomínať konzumentovi jeho PRÁVO dopriať si, po čom mu len srdce túži. Iste, dnes si už skutočne môže aj ten najchudobnejší SLOBODNÝ OBČAN kúpiť to, čo bolo privilégium bohatých. Ako to? Pomoc chudobe, zrovnoprávenie šancí – pôžičky, hypotéky, úvery, lízingy, na splátky... Vždy s najnižšími úrokmi na trhu! Len ďalšia *konšpiračná* poznámka - Pri

každom extra výhodnom úroku býva zobrazená hviezdička. Na spodku obrazovky ste si už možno viackrát všimli drobné, nečitateľné písmenká, označené práve spomínanou hviezdičkou. Prečítali ste si ich už niekedy? Pravdupovediac, ja nie, možno aj preto, že text je zo zásady NEČITATEĽNÝ.

V prvých dvoch skupinách som iba kritizoval a subjektívne konštatoval, preto sa na tretiu skupinu reklám posnažím pozrieť z celkom iného uhla pohľadu. Onou poslednou skupinou sú akési *remake* verzie známych rozprávok. Patrím ešte k tej nedostatočne kozmopolitnej mládeži, preto som skutočne rád, že vďaka zahraničnej farmaceutickej firme už dnes viem, že hlavným posolstvom z Červenej Čiapočky nie je nejaká odvaha statočného horára, alebo azda otrepané dobro víťazí nad zlom. Skutočným odkazom je predsa nutnosť pravidelne podstupovať očkovania proti klieštovej encefalitíde, ešte že je tu tá *telka*.

Ďalšou rozprávkou v ktorej mi zjavne unikla pointa, je príbeh o krásnej dievčine väznenej vo vysokej veži, pomocou jej krásnych žltých vlasov sa následne chrabrý mládenec dostane do veže, nasleduje sobáš a žijú spolu šťastne... Ja už však viem, prečo som nikdy nežel veľký úspech medzi slečnami, ďalšia farmaceutická firma mi moje oči otvorila dokorán, mám predsa televíziu. Bol som ignorantom!

Aby ste sa vyvarovali obdobným neúspechom, dovoľte mi odovzdať vám osvedčenú metódu, akou aj samotný princ dobyl srdce krásnej

Zlatovlásky. Nakúpte kilá drahej kozmetiky a svoju milú poriadne ODVŠIVTE! Nerád by som bol označený za sexistu, takže poslednú rozprávkovú reklamu venujem nežnejšiemu pohlaviu. Drahé slečny, prestaňte už s tou večnou honbou za krásou či staromódnym slušným a vzorným správaním. Nie! Toto chlapi nechcú! Treba sledovať, čo práve *fičí!*

Keby ste totižto pozorne nasledovali najnovšie trendy, vedeli by ste, že Popoluška už dávno neočaruje svojím dôvtipom, krásou a už vôbec nie nejakou nevinnosťou. Nie! Má tajné eso v rukáve. Jej zbraňou na mužské srdcia nie je nič iné ako z *brusu* nová TOALETNÁ ŠTETKA za pomoci, ktorej môže dokonale vydrhnúť všetko, čo sa jej dostane do cesty. Hľadajúc v tom hlbší zmysel, v podstate to zapadá. Pokiaľ by sa onen mladík dopustil pochybenia, *putzunku* s oným nástrojom by sa nevyhol ani on. Skrátka a dobre, reklamy sú vytvárané za jediným účelom – získať konzumenta. Manipulovať sa nechávame dobrovoľne!

Reklamy sú
vytvárané za
jediným účelom –
získať
konzumenta...

Dejiny účtovníctva a trocha súčasnosti Prípravila: Ing. Dionýzia Furišová

Niektorí historici tvrdia, že prvými prejavmi účtovníctva boli zárezy na stromoch, na kameňoch či na kostiach, z ktorých sa prešlo na vrúbkovanie a uzlovanie.

V Mezopotámii začalo účtovníctvo v 4. tisícročí pred n.l. Záznamy boli na kamenných a hlinených tabuľkách. Od 3. tisícročia pred n. l. záznamy obsahujú črty moderných účtov. V Egypte sa pre účtovné záznamy využíval papyrus. Písmo pre ekonomiku bolo jednoduchšie ako hieroglyfy. Účty mali všetky charakteristiky „univerzálnych“ účtov: meno účtu, dátum a množstvo.

V Grécku bolo v časoch demokracie veľmi pokročilé účtovníctvo. Zložitosť gréckeho účtovníctva viedla k vývoju kontrolného systému, predchodcovi dnešného auditu. 300 rokov pred n. l. mali Atény auditový dvor pozostávajúci z 10 logistov, ktorých povinnosťou bolo kontrolovať účty. S demokraciou zmizlo aj účtovníctvo.

V Ríme sa účtovné knihy viedli na úrovni rodín a viedla ich hlava rodiny. Každá rodina v Ríme bola ekonomickou jednotkou s jej výrobným a obchodným systémom. Účtovnícke zručnosti Rimanov sa stratili spolu s pádom Rímskej ríše.

Prvé záznamy robené podvojným spôsobom sa nachádzajú v knihách pokladníka mesta Janov Massariho okolo roku 1340.

Formalizáciu podvojného účtovania vypracoval františkánsky mních Luca Pacioli v roku 1494. Luca Pacioli je považovaný za otca účtovníctva, bol taliansky mních a matematik. Účtovníctvom sa zaoberá jeho dielo *Summa de arithmetica*, v ktorej popísal jeho základy, pričom logika sa nezmenila dodnes. U nás sa účtovníctvo objavuje v polovici 18. storočia.

V roku 1946 nastala Základná reforma účtovníctva - išlo o zmiešanú ekonomiku, čím účtovníctvo bolo podriadené daniam. V roku 1953 sa účtovníctvo degradovalo, stratil sa jeho význam pre finančné riadenie, všetko sa riešilo centrálne. V rokoch 1966-1967 sa prejavuje centralistický vplyv, ale stále sa účtovníctvo chápalo ako štatistika. Zmena nastala v roku 1993 išlo o porevolučnú reformu, kedy sa účtovníctvo prispôbilo trhovým podmienkam. (Zdroj: Internet)

Na horúcu tému – Zdravotníctvo, pripravil: Matej Magát, IV. G Lekárnička našich predkov verus moderné lieky

Keď sa povie slovo bylinkár alebo babka bylinkárka, skoro nik si nevie vybaviť, čo táto profesia, koniček alebo povolanie zahŕňa alebo zahŕňa, a prečo? Prečo skoro všetci ľudia už zabudli, čím sa naši predkovia liečili na najrôznejšie choroby a neduhy? V dnešnej dobe sa správame tak, ako keby sme si nielenže nevážili našich praotcov a prababky, čo sa ukazuje najmä v terajšom liečiteľstve, ale aj veľmi márnотratne sa správali voči nášmu rodnému kraju, lebo nevyužívame dary a poklady od pána Boha, ktoré nám dal, a ktoré robia zo Slovenska bohatú krajinu. Len sa pozrime na to, čím sa liečime? Modernými tabletkami! Ktoré tu neexistujú viac ako 100 rokov a úplne zabúdame na tradičné liečenie pomocou bylín, ktoré sa vyvíjalo po celé tisícročia, čo boli naši predkovia tu na našom území, prečo zabúdame na toto všetko?

Prvou odpoveďou, čo nás môže napadnúť by mohla byť naša lenivosť, pretože *je ľahšie kúpiť tabletky proti bolesti hlavy, napríklad veľmi kontroverzný ibalgín a ibalgín fast, ktoré iba prehltne a zapijeme vodou, ako sa premôcť, vyjsť cez jar von, nazbierať kvety bazy čiernej, usušiť a keď začne bolieť hlava, zalíjať si z nich čaj*. Alebo je to preto, že viac dôverujeme liekom, ako bylinkám? Napríklad na rany si radšej ľudia priložia kúpenú mastičku, ako po domácky vyrobenú masť z nechťika alebo kostihoja. Niektorí by možno namietali: A nie je to jedno? Vari nie sú všetky lieky a mastičky vyrobené z rastlinných zdrojov, veď iba vyextrahujú aktívnu látku? Nanešťastie sa dnes vyrábajú lieky synteticky a často s prírodou nemajú nič spoločného.

Rastliny majú ešte tú výhodu, že obsahujú veľa podporných látok, ktoré buď uľahčujú vstrebávanie aktívnej látky, alebo jej účinok zosilňujú! Prečo to všetko už málokto vie, a prečo to v televízii alebo v iných médiách skoro nikto nepovie? Na druhej strane, prečo ešte menej ľudí vie, že tak, ako pri liekoch, tak aj pri prírodných liečivách hrozí predávkovanie a treba vedieť správne dávkovanie? A asi najväčším dôvodom, prečo bylinárstvo upadá, je nevýhoda rastlín, že majú relatívne krátke obdobie najsilnejšieho účinku. Alebo keby išlo o jedovatú rastlinu na zbavenie sa vnútorných parazitov, kedy má najslabší účinok, aby človek neumrel pri liečbe. Takže ľudia by si museli robiť zásoby na celý rok, čo je dnešnému človeku cudzie. Prečo? Veď rastliny túto svoju nevýhodu kompenzujú ešte jednou svojou veľkou výhodou a tou je, že nemajú toľko nežiaducich účinkov, ako syntetické liečivá, pretože rastliny obsahujú látky oveľa bližšie nášmu vlastnému organizmu a zatiaľ to farmaceutické spoločnosti nevedia napodobiť a bohužiaľ to nepriznajú, lebo mnohí ich vlastníci chcú národ liečiť, ale nie vyliečiť.

Bohužiaľ, v školách sme sa to ako deti neučili, a preto sa snažme sami vzdelávať o liečivej sile kvetín, kým sú ešte stále medzi nami tí, ktorí ich poznajú a vedia nás to ešte naučiť, a to nielen z úcty k našim predkom, ale aby sme sa aj my vedeli vyliečiť prirodzenou cestou a trochu ušetrili na drahých liekoch. A to hlavne teraz, keď nastáva dosť často nedostatok liekov na Slovensku, čo vplýva aj na ich cenu. Takže do toho!

Potrebuje naša doba „zapálených“ ľudí?

Prípravila: Lucia Luptáková, IV. G

Chcela by som vám porozprávať o dôležitosti podpory mladej generácie. Zaiste so mnou budete súhlasiť, keď vám poviem, že predovšetkým mladí ľudia sú budúcnosťou nášho štátu.

Ako vidíte, i ja som jedna z nich. Zapálenosť je však širokospektrálny pojem. Ale samotné budovanie ľudí, ktorí budú hájiť správne názory zo všetkých strán, chce odvahu! Prirodzene, treba ich posúvať v ich výučbe smerom vpred. Zdôrazňovať im, prečo je dôležité vzdelávanie, a to neustále. Podporovať ich teda v Aristotelovej myšlienke: „Vzdelanie má horké koreňky, ale sladké ovocie!“ A to ovocie je to, čo my chceme dosiahnuť. *Chceme vyburcovať mladých ľudí, aby sa nedigitalizovali, ale viac inšpirovali literatúrou – čítaním kníh, ktoré ich usmernia, a nie, na rozdiel napríklad od internetu, odvrátia od reality.* Ale, aby ste mi porozumeli správne, vo všetkom je treba vidieť i to dobré, a preto zostať spoločensky aktívny do správnej miery. Je isté, že keď ich budeme viac vo vzdelávaní a zmysluplnom trávení voľného času podporovať, môžu sa aj z nezapálených ľudí stať noví Edisoni.

Týmto by som chcela zakončiť môj príspevok. Ďakujem všetkým prísediacim za vypočutie a verím, že podporíte moje návrhy na podporu mladej generácie.

Politické okienko - Pomsta, manifestácia sily či vydieranie?

Prípravil: Matúš Rovenský, IV. G

V utorok 4. apríla 2017 okolo 6:30 hod. miestneho času (5:30 SELČ) došlo podľa rôznych zdrojov k chemickému útoku na mesto Chán Šajchún v gubernii Idlib v Sýrii. Počet obetí dosiahol podľa rôznych správ 6 až 100, zranených bolo asi 300 až 557, ale je celkom možné, že ich počet bol ešte vyšší. Mesto je aktuálne ovládané islamskou extrémistickou organizáciou Haj'at Tahrir aš-Šám, kedysi známou ako Front/Džabhat an-Nusrá, ktorá je dlhoročným spojencom siete al-Káida. Chemické zbrane boli v sýrskej občianskej vojne použité viackrát; najznámejším je útok na štvrť Ghúta v metropole Damask, ktorý si 21. augusta 2013 vyžiadal okolo 1 800 obetí.

Už 7. apríla okolo 4:40 miestneho času námorné sily Spojených štátov odpálili 59 raketových striel; cieľom bola letecká základňa Šajráť, ovládaná Sýrskou arabskou armádou (t. j. regulárnymi vojskami pod hlavným velením prezidenta Bašára al-Asada). Zabitých bolo 16 – 18 ľudí, z toho 9 sýrskych vojakov. Tento akt bol podľa oficiálneho vysvetlenia priamou vojenskou reakciou na útok na Chán Šajchún. Páchatel' chemického útoku však jasný nie je a, ako sa hovorí, pre pravdu sa ľudia bijú...

V prvom rade je nastolená medzinárodnoprávna otázka. Rusko, pochopiteľne, okamžite označilo raketový útok amerického námorníctva na sýrsku základňu za odporujúcu medzinárodnému právu. Ruský prezident Vladimir Putin vyhlásil: „*Je to akt agresie proti suverénnemu štátu, vykonaný v rozpore s medzinárodným právom pod nepravdepodobnou zámienkou.*“ Rusko, Čína a Irán sú, koniec koncov, najdôležitejšími medzinárodnými spojencami sýrskej vlády. Bolívijská veľvyslankyňa vo Valnom zhromaždení OSN podčiarkla svoje vystúpenie, ktoré sa nieslo v podobnom duchu, citáciami z Charty OSN zo dňa 24. októbra 1945. Konštatovala, že keďže v prípade raketového útoku išlo o jednostrannú akciu, podľa Charty OSN je celý akt nelegálny. Turecká delegácia však oponovala vyhlásením, že na základe pitiev obetí sa preukázalo, že boli vystavené sarínu. Tento plyn je mimoriadne silným nervovým jedom. Ibaže Turecko takisto sleduje v Sýrii svoje záujmy. Turecko bojuje, samozrejme, aj proti Kurdom, no tí sú jednou z mála síl, ktoré v boji proti ISIL dosahujú úspechy. Čoho sa Turecko obáva, je, že Asad po prípadnom vojnovom víťazstve (Pyrrhovem, pravdaže) uzná kurdské nároky na autonómiu v rámci Sýrie, a tým posilní separatistické snahy Kurdov (ostatne, v niektorých regiónoch Turecka tvoria 95 percent populácie) aj v samotnom Turecku. Tureckú intervenciu v Sýrii, ktorá sa oficiálne skončila 29. marca tohto roka po vyše 7 mesiacoch, medzinárodné právo nijako neospravedľuje, pričom prepojenie tureckých politických špičiek a tajnej služby MIT s členmi rôznych islamisticky orientovaných bojových organizácií (Dokumacılar), a teda so spojencami ISIL, je verejným tajomstvom (napokon, to isté platí aj o nákupoch sýrskej ropy z území ovládaných ISIL tureckou vládou). Asad, ktorý nebol v nijakom prípade do úradu zvolený demokraticky, funkciu totiž zdedil po otcovi Háfizovi, ktorý umrel v r. 2000, riadne požiadal o intervenciu Ruskú federáciu, čo medzinárodné právo pripúšťa (dejiny poznajú aj iné situácie; pozývaci list z 3. augusta 1968 bol podľa zákonov ČSSR velezradou). S ohľadom na to nemožno turecké vyhlásenie, akokoľvek emotívne bolo ladené, považovať za vierohodné.

Asad má, samozrejme, viac regionálnych nepriateľov. Patrí sem najmä Saudská Arábia, ale do menšej miery aj Izrael. Ten sa však vystríha aktívneho boja proti Asadovej vláde vzhľadom na konflikt o Golanské výšiny, ktoré sú od šesťdňovej vojny v r. 1967 pod správou (resp. okupáciou) Izraela. Keďže Izrael má vnútorný konflikt s palestínskymi militantmi, nehovoriac o Pásme Gazy, potrebuje mať dobré vzťahy okrem iných mocností aj s Ruskom, a tak je ochotný akceptovať Asada. Islamistický režim v Sýrii („liberáli“ boli už dávno potlačení) by nevyhnutne znamenal ďalšiu jom-kippurskú vojnu, ktorá v roku 1973 Izraelu ukázala, že mu za určitých okolností môže hroziť v konflikte s arabskými krajinami porážka, aj keď letecké dodávky zbraní zo západných mocností vtedy takýto scenár odvrátili. Saudská Arábia zas dodnes nie je schopná poraziť Iránom podporované sily Húsiovcov v Jemene, hoci za dva roky ju intervencia stála zrejme až 200 miliárd dolárov (!). Sýrsky režim tak Saudská Arábia môže rozkladať len nevojenskou podporou wahhábisticko-takfiristických rebelov, ktorí vyznávajú jednu z najradikálnejších odrôd sunnitského islamu. Raketový útok zo 7. apríla teda možno chápať zrejme ako akt manifestácie sily odporcov Asada alebo vydierania jeho režimu. V nijakom prípade však nešlo o konštruktívny krok s cieľom znížiť napätie v Sýrii, najmä vzhľadom na to, že rôzne islamistické skupiny vojnu už od roku 2015 definitívne prehrávajú.

Programovanie v jazyku Small Basic

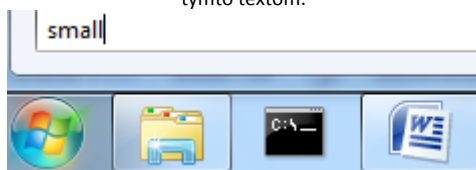
Prípravil: Míchál Míhálík, II. G

Vážení čitatelia, tematike programovania sa venujem zhruba dva roky, za ktoré som nadobudol množstvo cenných skúseností v tomto odbore, a zároveň v osbore informačných technológií celkovo, pričom okrem iného v súčasnosti ovládam záležitosti ako sú: pokročilá administrácia operačného systému, webové technológie a tiež aktívne vyvíjiam (navrhujem/projektujem a programujem) aplikačný software na niekoľkých platformách.

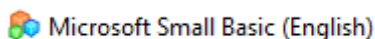
Prostredníctvom tohto článku vás chcem oboznámiť so základmi programovania v jednoduchom jazyku vyvinutom firmou Microsoft s názvom **Small Basic**.

Vývojové prostredie si môžete zadarmo stiahnuť na stránkach Microsoftu. Predpokladám, že ovládáte základnú prácu na počítači, a teda si stiahnuť a nainštalovať SmallBasic dokážete sami.

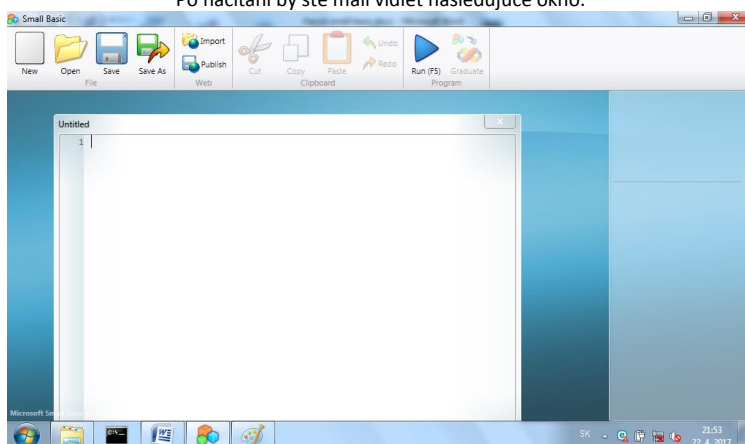
Ak ste s inštaláciou skončili, otvorte si okno Windows, a do textového poľa zadajte názov Small Basic, tak ako to vidíte na obrázku pod týmto textom:

Zobrazí sa vám tato ikona, otvorte ju:

Po načítaní by ste mali vidieť nasledujúce okno:

Orientácia v ňom je veľmi jednoduchá a zrozumiteľná.

Pustíme sa teda do programovania. Vytvoríme si a vyskúšame vlastný jednoduchý grafický editor, ktorý som navrhol a naprogramoval pre účely tohto článku. Za týmto textom nasleduje jeho zdrojový kód, ktorý je detailne okomentovaný (zeleným textom za hornou úvodzovkou: '). Komentáre jazyk ignoruje a slúžia na robenie poznámok pre programátora. Komentáre v tomto zdrojovom texte vám vysvetlia všetko, čo potrebujete vedieť pre pochopenie vášho programu.

Zdrojový kód:

```
TextWindow.Title = "PC art" 'nastaví text v záhlaví textového okna  
TextWindow.Show() 'zobrazí textové okno
```

```
GraphicsWindow.Title = "PC art" 'nastaví text v záhlaví grafického okna  
GraphicsWindow.Show() 'zobrazí grafické okno
```

opakuj: 'príkaz goto zaručuje opakovanie výzvy

'nasledujúce dva príkazy nastavujú základnú farbu kreslených objektov na čiernu, to sa prejaví ak v programe farbu nezádáte

```
GraphicsWindow.PenColor = "black"  
GraphicsWindow.BrushColor = "black"
```

'nasledujúci príkaz vyzve používateľa, aby zadal farbu, ktorú chce použiť

```
TextWindow.Write("Zadajte farbu ktorú chcete použiť po anglicky, pre štetec: ")  
farbaStetec = TextWindow.Read() 'prečíta zvolenú farbu a nahraje ju do premennej farbaStetec, ak nie je zadaná, použije základnú farbu
```

'2 nasledujúce príkazy, nastaví zvolenú farbu pre farbu obrysu a výplne tvarov

Moky 3, máj 2017

```
GraphicsWindow.PenColor = farbaStetec
GraphicsWindow.BrushColor = farbaStetec

TextWindow.WriteLine("tvary: čiara, kruh, obdĺžnik")'zobrazí možnosti
TextWindow.Write("Zadajte tvar a stlačte enter: ")'výzva pre zadanie jednej z možností
tvar = TextWindow.Read()'nahraje zvolenú možnosť, do premennej tvar (možnosti zadávajúte do výzvy bez medzery a presne v uvedenom
tvare)

'podmienka If má za úlohu zistiť, či sa zadaný tvar zhoduje aspoň s jednou z možností
If tvar = "čiara" Then 'ak sa tvar rovná reťazcu "čiara" prebehne kód za Then, ak nie preskočí riadenie na ďalšiu možnosť za Elseif

    'vyzve k zadaniu pozície X prvého bodu a priradí pozíciu do premennej
    TextWindow.Write("zadajte pozíciu x bodu a: ")
    bodX1 = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu pozície Y prvého bodu a priradí pozíciu do premennej
    TextWindow.Write("zadajte pozíciu y bodu a: ")
    bodY1 = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu pozície X druhého bodu a priradí pozíciu do premennej
    TextWindow.Write("zadajte pozíciu x bodu b: ")
    bodX2 = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu pozície Y druhého bodu a priradí pozíciu do premennej
    TextWindow.Write("zadajte pozíciu y bodu b: ")
    bodY2 = TextWindow.ReadNumber()

    GraphicsWindow.DrawLine(bodX1, bodY1, bodX2, bodY2,)
    TextWindow.WriteLine("")'vynechá prázdny riadok

Elseif tvar = "kruh" then 'ak sa tvar rovná reťazcu "kruh" prebehne kód za Then, ak nie preskočí riadenie na ďalšiu možnosť za Elseif

    'vyzve k zadaniu pozície X a priradí ju do premennej
    TextWindow.Write("zadajte pozíciu x: ")
    posX = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu pozície Y a priradí ju do premennej
    TextWindow.Write("zadajte pozíciu y: ")
    posY = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu šírky a priradí ju do premennej
    TextWindow.Write("zadajte šírku: ")
    sirka = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu výšky a priradí ju do premennej
    TextWindow.Write("zadajte výšku: ")
    vyska = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu voľby
    TextWindow.WriteLine("Prajete si objekt vyplniť farbou?")
    TextWindow.Write("ak áno zadajte OK, inak ostane prázdny: ")
    volba = TextWindow.Read()'prečíta a priradí voľbu do premennej

    'ak je voľba rovná "OK" prebehne kód za If, ak nie prebehne kód za Else
    If volba = "OK" then
        GraphicsWindow.FillEllipse(posX, posY, sirka, vyska) 'podľa zadaných údajov nakreslí plný kruh
        TextWindow.WriteLine("")'vynechá prázdny riadok

    Else
        GraphicsWindow.DrawEllipse(posX, posY, sirka, vyska) 'podľa zadaných údajov nakreslí prázdny kruh
        TextWindow.WriteLine("")'vynechá prázdny riadok

    Endif

Elseif tvar = "obdĺžnik" then 'ak sa tvar rovná reťazcu "obdĺžnik" prebehne kód za Then, ak nie preskočí riadenie na možnosť Else

    'vyzve k zadaniu pozície X a priradí ju do premennej
    TextWindow.Write("zadajte pozíciu x: ")
    posX = TextWindow.ReadNumber()

    'vyzve k zadaniu pozície Y a priradí ju do premennej
```

Moky 3, máj 2017

```
TextWindow.Write("zadajte pozíciu y: ")
posY = TextWindow.ReadNumber()

'vyzve k zadaniu šírky a priradí ju do premennej
TextWindow.Write("zadajte šírku: ")
sirka = TextWindow.ReadNumber()

'vyzve k zadaniu výšky a priradí ju do premennej
TextWindow.Write("zadajte výšku: ")
vyska = TextWindow.ReadNumber()

'vyzve k zadaniu voľby
TextWindow.WriteLine("Prajete si objekt vyplniť farbou?")
TextWindow.Write("ak áno zadajte OK, inak ostane prázdny: ")
volba = TextWindow.Read()

'ak je voľba rovná "OK" prebehne kód za If, ak nie prebehne kód za Else
If volba = "OK" then
GraphicsWindow.FillRectangle(posX, posY, sirka, vyska) 'podľa zadáných údajov nakreslí plný obdĺžnik
TextWindow.WriteLine("") 'vynechá prázdny riadok

Else
GraphicsWindow.DrawRectangle(posX, posY, sirka, vyska) 'podľa zadáných údajov nakreslí prázdny obdĺžnik
TextWindow.WriteLine("") 'vynechá prázdny riadok

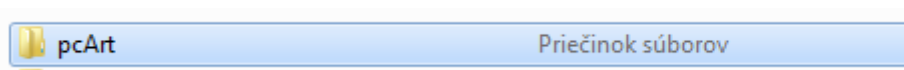
Endif

'ak sa tvar nerovná žiadnemu z definovaných reťazcov za elseif vykoná sa kód za Else
Else
TextWindow.WriteLine("chyba") 'informuje že došlo k chybe
TextWindow.WriteLine("") 'vynechá prázdny riadok

Endif

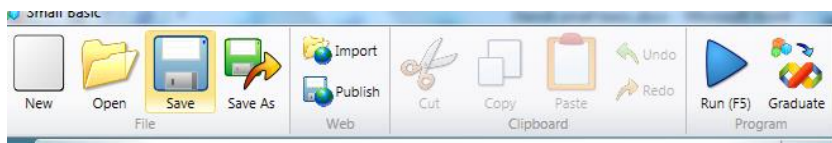
Goto opakuj 'príkaz goto zaručuje opakovanie výzvy
```

Teraz náš program uložíme do priečinku, ktorý si musíte predpripraviť. Mal by mať rovnaký názov ako program samotný.

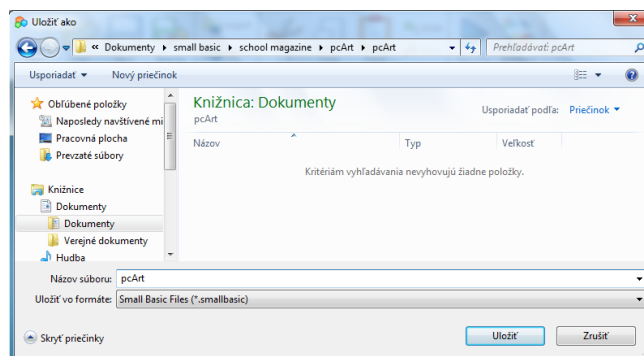

Do neho si náš program uložíme nasledovne:

Na lište vývojového prostredia klikneme na ikonu save s obrázkom diskety:

Zobrazí sa nám toto okno:

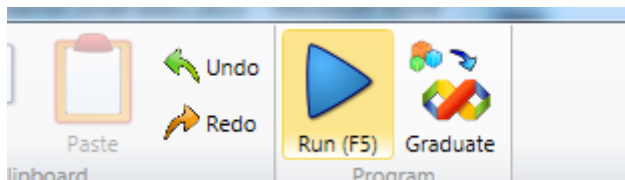

Ako je na obrázku ukázané, vyhľadáme v okne náš predpripravený priečinok, pomenujeme projekt totožne, a klikneme na tlačidlo Uložiť. Do nášho priečinku pribudol súbor zo zdrojovým textom:

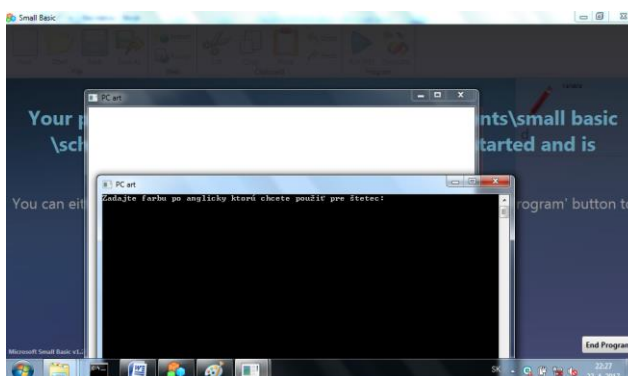
Moky 3, máj 2017

Názov	Typ	Veľkosť
 pcArt.sb	Súbor SB	6 kB

Vrátime sa do Vývojového prostredia, a klikneme na ikonu run:

Naša aplikácia sa zostaví a spustí a zobrazia sa nám dve okná, ako môžete vidieť na obrázku na ďalšej strane. Čierne konzolové/textové a biele grafické. Do textového budeme písať parametre pre objekty, ktoré chceme nakresliť v grafickom okne. Skôr, ako náš program otestujeme, kliknite na krížik na lište jedného z okien, čím aplikáciu zavriete.

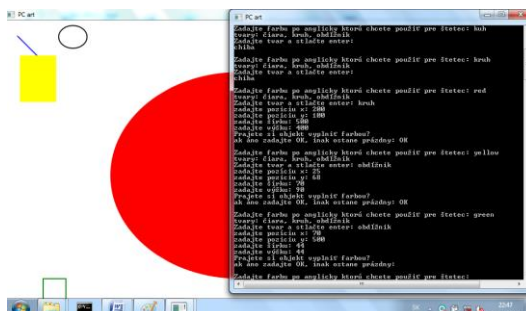

Po jej zatvorení sa vráťte do nášho priečinku, ten ako vidíte obsahuje 4 súbory:

 pcArt.exe	Aplikácia	5 kB
 pcArt.pdb	Program Debug D...	12 kB
 pcArt.sb	Súbor SB	6 kB
 SmallBasicLibrary.dll	Rozšírenie aplikácie	260 kB

Nás zaujíma spustiteľný súbor s príponou exe, ktorý rozklikneme a naša aplikácia sa spustí.

Teraz si môžete váš grafický editor vyskúšať, inštrukcie vám vypisuje priamo konzolové okno, takže by ste sa v ňom nemali stratiť. Pamätajte však na to, že musíte vždy zadať príkaz tak, aby bol totožný s parametrom podmienky If, ak sa ten totiž rovná „OK“, program očakáva vstup: OK, a nie: ok, alebo Ok. Ten je navyše nutné zadať bez medzery pred aj za príkazom. Ak príkaz zadáte nesprávne, program vám oznámi chybu a opäť vypíše výzvu. Na nasledujúcej strane si môžete pozrieť ukážku práce s programom. Teraz je len na vás, čo s týmito vedomosťami urobíte. **Ukážka práce s programom:**

Kultúra - Medailón slovenskej hudobníčky menom
Maca Vilhanová
Spracoval: Matúš Rovenský, IV. G

Marcela Vilhanová, známejšia pod menom **Maca**, je slovenská hudobníčka, ktorá sa vyznamenala svojím pôsobením v banskobystrickej hudobnej skupine *Sto múch*.

Vilhanová (narodená v r. 1983 v Hriňovej) sa dostala do kontaktu s hudbou už v útlom veku, bola členkou Detského folklórneho súboru Hviezdička. Na základnej umeleckej škole sa učila hrať na akordeón. Na Konzervatóriu Jána Levoslava Bellu v Banskej Bystrici študovala hru na akordeón a saxofón. V tom čase začala účinkovať v dychovej sekcii skupiny s pôvodne anglickým názvom *Too Much* (Príliš veľa). Štúdiá dokončila na banskobystrickej Akadémii umení.

„Školou života“ bolo pre ňu stretnutie s gitaristom, skladateľom a hudobným producentom Andrejom Šebanom. Z jeho iniciatívy skupina *Too Much* zmenila svoj názov na oveľa ľubozvučnejšie slovenské *Sto múch* a anglické texty boli nahradené slovenskými. Šeban

bol takisto podávateľom referencie o tejto skupine vydavateľstvu Hevhetia. Skupina *Sto múch* vydala dovedna tri albumy: *Z hrušky dole* (2007), *Fšehochuť* (2008) a *Skorotlčúce* (2011). Vďaka kapele *Sto múch* si Vilhanová v r. 2007 na podujatí *Kremnické gagy* všimla duša Radošinského naivného divadla - Stanislav Štepka. Štepka ponúkol Vilhanovej ročné účinkovanie v RND, ktoré sa stretlo s neočakávané pozitívnymi ohlasmi a trvá dodnes. Avšak to nebola jediná Vilhanovej skúsenosť s divadlom. Hrá aj v Slovenskom národnom divadle (v hre Raya Hermana podľa románu amerického spisovateľa Horacea McCoya *Aj kone sa strieľajú*). Takisto ju diváci mohli sledovať v predstavení Letných shakespearovských slávností v hre *Dvaja páni z Verony*.

Týmto sa jej umelecké aktivity nekončia. V triu s názvom *Bon Bon* sa venuje hraniu rôznych známych svetových „hitov“, transformovaných do podoby šansónov. Jej vlastný debutový a zatiaľ jediný album vyšiel v r. 2014 pod názvom *Platňa roka*.

Čítali ste pozorne?
Odpovedzte na otázky kvízu:

Je to pravda? Nie je to pravda?

1. Narodila sa v Banskej Bystrici.
2. Pôvodne sa venovala folklóru.
3. Na ZUŠ sa učila hrať na akordeón a saxofón.
4. Účinkovala v speváckej sekcii skupiny *Too Much*.
5. Názov skupiny sa zmenil na slovenské *Sto múch* z iniciatívy Andreja Šebana.
6. Prvý album skupiny *Sto múch* nesie názov obsahujúci gramatickú chybu.
7. Stanislav Štepka si ju všimol na podujatí *Kremnické gagy* v r. 2006.
8. Jej účinkovanie v Radošinskom naivnom divadle sa oproti očakávaniam predĺžilo.
9. Venuje sa hraniu svetovej tvorby - „hitov“ -, pretransformovaných viac-menej do podoby folku.
10. Zatiaľ vydala dva vlastné albumy.

Knížný tip

Odporúča: Matúš Rovenský IV. G

Foto: Internet

Názov: **Baiyun** (slovenská transkripcia: Paej-jün)

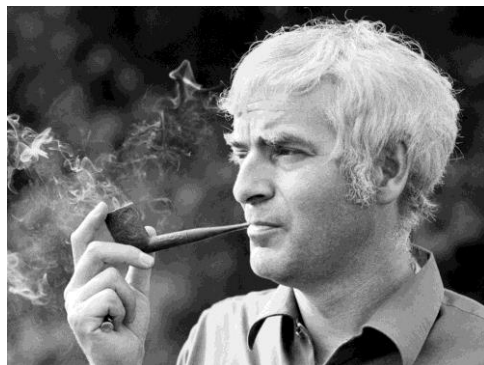
Autor: **Adolf Muschg** (* 1934)

Rok vydania: 1980

Žáner: román

Pôvodný jazyk: nemčina

Počet strán: 271 + 12 strán prílohy

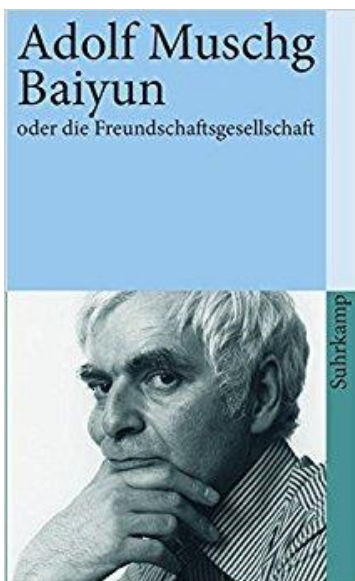
Ukážka: „A napáchala **banda štyroch** v An-šane veľké škody?“ „Isteže, veď sa usilovala zmocniť práve kľúčového priemyslu, aby mohla zablokovať výrobu.“ „V čom sa vlastne prejavovala sabotáž?“ „Prisluhovači tých štyroch rozosievali medzi masami nespokojnosť, nestarali sa o stroje, alebo ich jednoducho zastavili a bránili robotníkom vstúpiť do závodu.“ (...) „V sedemdesiatom štvrtom hlásili 15-percentné nárasty výroby, najmä nové pece. (...) Ale práve vtedy vrcholil vplyv tých štyroch. Ako sa to dá vysvetliť?“ „Pokiaľ sú tie údaje správne, je to zásluha robotníkov. (...) No pokiaľ sa vyskytli výpadky, nesie za ne zodpovednosť banda štyroch.“ (str. 139 – 140)

Baiyun alebo **Družobná spoločnosť** je román švajčiarskeho spisovateľa Adolfa Muschga, ktorý vyšiel v čase príprav súdneho procesu s bandou štyroch v Číne (proces prebehol v rokoch 1980 – 1981). Takzvaná banda štyroch (Š'-žen pang v mandarínskej čínštine) bola ultraľavicová maoistická skupina, ktorá sa skladala z Ťiang Čching (1914 – 1991), vdovy po čínskom komunistickom vodcovi a diktátorovi od r. 1949 Mao Ce-tungovi (bola jeho manželkou od r. 1938 až do jeho smrti v r. 1976) a jej prisluhovačov, ktorými boli Čang Čchun-čchiao (1917 – 2005), Wang Chung-wen (1935 – 1992) a Jao Wen-jüan (1931 – 2005). Všetci spoločne a nerozdielne nesú zodpovednosť za čísky počas

tzv. Kultúrnej revolúcie v r. 1966 – 1976, ktoré si dovedna vyžiadali okolo 20 miliónov obetí.

Dej diela (zápletká je autorskou fikciou, ale historické udalosti sú popísané viac-menej autenticky) sa odohráva v roku 1978, dva roky po palácovom prevrate v noci z 5. na 6. októbra 1976, ktorý znamenal začiatok konca bandy štyroch. Aby osemčlenná skupina z nemecky hovoriacej časti Švajčiarska, v ktorej je aj niekoľko vynikajúcich odborníkov na čínske reálie (profesor Stappung, Gallus a iní), spoznala Čínu po smrti Maa, prichádza najskôr na prehliadku Pekingu, potom do Šen-jangu (historický názov Mukden) a Kuang-čou (Kanton). Po celý čas sú, pochopiteľne, sprevádzaní čínskymi sprievodcami a tlmočníkmi (niektorí členovia skupiny ovládajú čínštinu), ktorí majú za úlohu aj predchádzať potenciálnym politicky „nevhodným“ otázkam. Kniha síce danú informáciu explicitne neuvádza, no je veľmi pravdepodobné, že v skutočnosti ide ani nie tak o čínskych sprievodcov, ako o špiónov. V tom čase písal Stappung svoju ostatnú knihu o čínskom ekonomickom systéme. Ibaže Stappung ešte na začiatku knihy zomiera a smrť sa vonkoncom nezdá byť prirodzenou. Naopak, podľa všetkého ide o otravu. Čínske štátne orgány preto začínajú

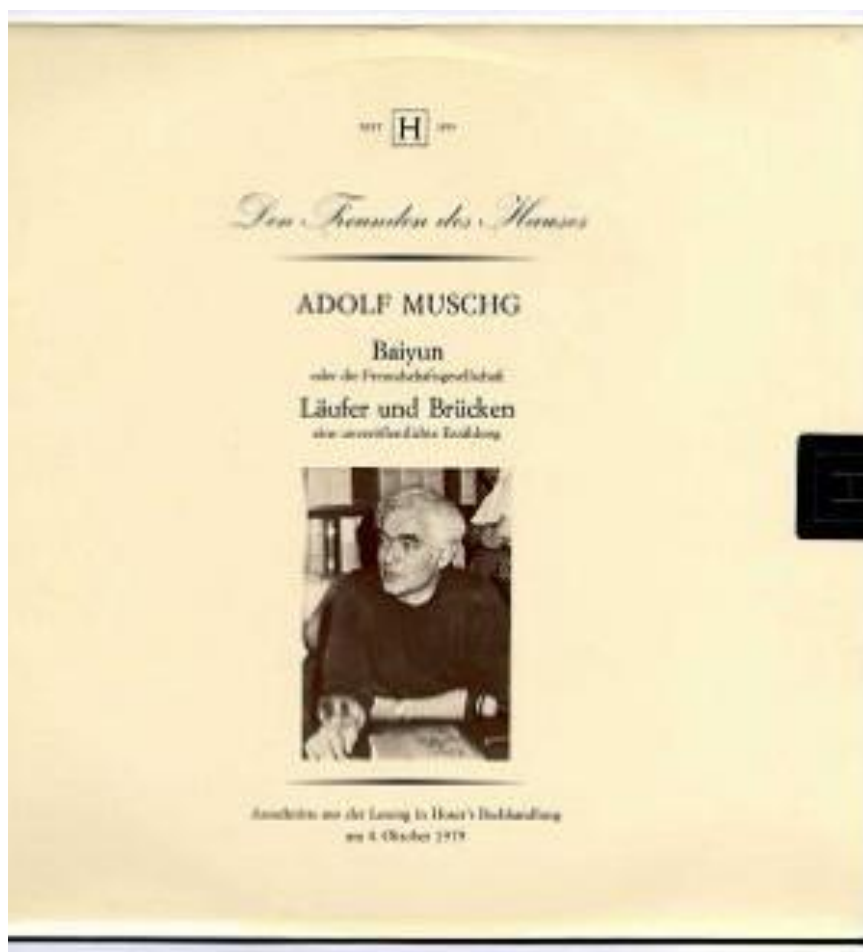
vyšetrovanie; zatiaľ musí celá skupina, pochopiteľne, ostať v Číne. Napriek tomu čínska strana organizuje rôzne prehliadky, ako napríklad rôznych závodov v provincii Liao-ning na severovýchode Číny. Výrazové prostriedky používané čínskymi sprievodcami sú príznačné pre propagandu vtedajšieho režimu Chua Kuo-fenga: „banda štyroch“ je zodpovedná za sabotáž priemyslu; všetko pozitívne je zásluhou súčasnej garnitúry. Pritom sám Chua Kuo-feng sa na kultúrnej revolúcii v 70. rokoch aktívne podieľal, čo, samozrejme, v kontexte procesu proti bande štyroch nikto neuvádzal. Inak povedané, **zločincov súdili čínske orgány za výrazne zveličené zločiny, zatiaľ čo skutočné zločiny zamlčovali, lebo podiel na nich mali samy.** (Na porovnanie uvádzam hlavné body obžaloby proti náčelníkovi sovietskej tajnej polície NKVD v r. 1938 – 1953 Lavrentijovi Berijovi: **vlastizrada** vyjednávaním s nacistickým Nemeckom, **terorizmus**, teda čistky; kontrarevolúcia; zatiaľ čo Berija skutočne pracoval pre azerbajdžanských nacionalistov za občianskej vojny v r. 1917 - 1923, s Nemeckom vyjednával v decembri 1941 **na pokyn Stalina a ministra zahraničných vecí Molotova**, čo, pravda, nebolo spomenuté.)

Čitateľ je oboznámený s uvoľňovaním reštrikcií voči „dekadentnej“ kultúre (sem sa počas „kultúrnej revolúcie“ zaraďovala aj hudba európskych klasikov, ako bol Ludwig van Beethoven, ktorá bola zakázaná), ale aj s fungovaním čínskeho súdnictva, ktoré bolo, prirodzene, ovplyvnené výrazným odporom k akýmkoľvek cudzincom. Čínska strana totiž hľadá páchatelia, ktorý otrávil Stappunga, a do podozrenia sa dostáva fakticky celý zvyšok skupiny. Koniec koncov, Stappung vychádzal kvôli svojmu perfekcionizmu a úzkostlivej snahe udržiavať čo najlepšie vzťahy s Číňanmi z predpokladu, že komunistickou stranou uvalenú cenzúru a propagandu treba rešpektovať, a nástojil na čo najprísnejšej

disciplíne a uplatňovaní svojej osobnej autority, čo sa väčšine zvyšných členov skupiny nepáčilo. Niektorí z nich boli presvedčení, že za otravou stoja práve Číňania. Pracovníci švajčiarskeho veľvyslanectva im vysvetlili, že túto svoju domnienku za žiadnych okolností nesmú šíriť ďalej, inak sa vystavujú riziku odsúdenia za šírenie nepravdivých alebo ohováračských informácií o Čínskej ľudovej republike. (Ostatne, chargé d'affaires švajčiarskeho veľvyslanectva, poverený sprostredkovaním medzi švajčiarskou a čínskou stranou, sa volal Folletête, t. j. *bláznivá hlava*.) Napokon čínska strana umožnila skupine voľný pohyb, hoci iba po

vymedzenej oblasti. Dokonca mohli sledovať „kultúrny večierok“, kde Kazachovia, Mongoli, Turkméni a iné menšiny predvádzali svoju ľudovú kultúru, kroje a tance. Ale aj tento program bol politicky manipulovaný: zahŕňal oslavné ódy na premiéra v r. 1949 – 1976 Čou En-laja a mal za úlohu prezentovať rešpektovanie práv menšín v Číne, čo sa, pravdaže, vymykalo realite. Prípád bol napokon vyriešený a celá skupina sa mohla cez Peking vrátiť domov. A kto bol vrahom? To je prekvapenie... Môžem však prezradiť, že išlo zrejme o nedomyslený pokus vyvolať Stappungovi z pomsty *Iahšiu* otravu, no páchatelka, členka skupiny, použila nevedomky silný jed.

Hudobný tip
Ennio Morricone – Mission; Finale
Odporúča: redakcia

Čakajú nás dlhé letné dni. Keď budete ležať niekde pri talianskej (aj inej) vode, pustíte si hudbu maestra Ennia Morriconeho. Táto hudba má liečivé účinky – pohladí dušu, upokojí myseľ. Prínášame vám asociácie niektorých žiakov, ktoré v nich jednotlivé časti skladby talianskeho top hudobníka vyvolali:

Milan Lobotka, V. A

Bol raz jeden vlk, ktorý išiel za kamarátkou sliepkou, ale keď tam došiel, ona nikde.

Išiel za jej kamarátkami a spýtal sa ich: Kde je Ema?

Oni so slzami v očiach povedali: Líška ju zobrala.

Vlk sa zhrozil, tiekli mu po tvári slzy.

Ale za dva dni sa Ema do kurníka vrátila a povedala: Líška sa so mnou chcela len hrať.

Hana Nováková, V. A

More.

Láska, ľudia sa majú radi, zvieratá a príroda.

Kaviareň, milosť, láska.

Niečo si uvedomiť, niečo dôležité.

Cestovanie, návrat domov, rodina, rodina je pokope.

Matúš Kiss, V. A

Najskôr je to zatemnené, smutné. Vládol im niekto zlý.

Potom prišiel Spasiteľ a ochránil ich pred zlom.

Sofia Olejárová, VI. A

Divoké kone ležiace po lúke a orol, ktorý ich sleduje. Divoké kone sa pasú. Zatmelo sa a kone zbadajú pytlíci a odvádzajú ich v nákladnom aute na stanicu vojakov. Keď jeden kôň dostane nápad, že unikne a uniknú s ním aj jeho priatelia.

Filip Zuzčák, VI. A

Dvaja ľudia sa prechádzajú po lúke a v tom jeden človek okradne dievča a ten chalan ho chyť a peňaženku vráti späť dievčaťu. A potom toho zlodeja zbije, a zavolá naňho políciu.

Samuel Olajoš, VI. A

Jedného dňa sa Juro a Jaro rozhodli loziť na skalú. Skala bola veľmi vysoká a padali z nej kamene. Keď tam prišli, zbadali horolezca, ako tam bojuje o svoj život a bojí sa, že spadne. Keď to zistili, hneď sa ho začali pýtať, čo sa mu vlastne stalo a prečo sa tam rozhodol ísť bez prípravy. Vysvetlil im, že si trúfal na moc veľký kopec. Nakoniec prišli hasiči, zachránili ho a on dostal veľké ponaučenie, že bez tréningu si nesmieš dávať väčšie ciele.

Michal Ratkovský, VI. A

Pekná upokojujúca hudba.

Miro Szabo, VI. A

V meste menom Sparta sa narodil malý chlapec. Matka mu dávala lásku celých 6 rokov. Chlapca jej dali do kasárni a on dospel do silného muža. Mal ho čakať tvrdý a hnusný boj. Všetci si mysleli, že umreli, ale nakoniec prišli domov, aj keď nie všetci, a oslávili svoje víťazstvo.

Aďo Olajoš, VI. A

Bol raz jeden indián, chcel si nájsť ženu a byť s ňou celý život. Ona bola dcérou náčelníka celej dediny. Každému, kto chcel jeho dcéru, povedal: Dávam 3 úlohy, ktorými zistím, či si ju zaslúžite. Pytači povedali, že im to za to nestojí. Jeden z nich povedal, že pôjde do toho. Úlohou bolo, aby išiel do poľa a vyzbieral všetky zemiaska zrna; ďalej musel vytesať silný strom; tretia úloha bola, že musel ukradnúť z druhej dediny oko, ktoré sa vznášalo nad zemou. Až napokon všetky 3 úlohy splnil.

Dívadelný tip
Odporúča: redakcia, foto: Sílvia Sceranková, IV. OA

V predstavení Labyrint prísloví sa vyskytli aj tieto príslovia: Nikto učený z neba nespadol. ... V núdzi poznáš priateľa. ... Kto neskoro chodí, sám sebe škodí. ... Kto je skúpy, je aj hlúpy. Kto prdí, zdravie si tvrdí.

A aké sú naše postrehy?

Bolo to o tom, ako traja členovia výpravy sa stratili v jaskyni, a aby mohli z nej vyjsť, museli nájsť Knihu prísloví, ktorú mali vrátiť Kráľovi Múdrosti. Prechádzali rôznymi úlohami, za každú úlohu sa im odhalilo jedno písmenko. (Aďo, VI. A)

Čo zabudol Aďo povedať, že sa im postupne vybíjali telefóny a preto celý čas zháňali nabíjačku. (Samo, VI. A)

Ja som chcela doplniť, že keby tú knihu nevrátili Kráľovi Jaskyne, do 24 hodín by ich v jaskyni zasypal. Dej ďalej pokračoval tak, že tam bol doktor, učiteľ, kováč, maliar, hvezdár, básnik... (Kika, Filip, Aďo, VI.A)

Prvé stretnutie bolo s pozorovateľom hviezd, ktorý zabudol, že nosí okuliare, ale myslel si, že je pokazený ďalekohľad, keďže nedoviedol na hviezdy. Traja hrdinovia mu poradili, aby si nasadil okuliare. A čo bolo veľmi pekné, že od každého človeka, s ktorým sa stretli, dostali nejaký darček, ktorým potom mohli pomôcť ďalšiemu. (Aďo, VI. A)

Básnik nevedel vymyslieť už žiadny verš, tak tí traja hrdinovia mu čítaní z Knihy prísloví, čím mu pomohli spraviť ďalšiu báseň. (Kika, VI. A)

Mne sa strašne páčilo, jak ten maliar skúmal farby, ale kreslil iba čierno-bielo. Naši traja hrdinovia mu pripomenuli, že miešaním vznikne aj zelená, červená, fialová, žltá. A tieto farby osvetľovač aj zviditeľnil na veľkej ploche. (Samo, VI. A)

Mne sa páčil kováč, ktorý musel ukuť 2000 podkov za jednu noc, čo nemohol stihnúť, ale keď to nespraví, tak ho zabijú, lebo to potrebujú do boja. Tí traja hrdinovia mu povedali, nech to nerobí, čím zabráni vojne. On sa rozhodol, že tie podkovy roztaví aj napriek tomu, že pôjde do väzenia. (Sofi, VI. A)

Najviac sa mi páčila postava doktora, ktorý mal smiešny prízvuk a hovoril po nemecky. (Kika, VI. A)

Mne sa najviac páčil učiteľ, ako pochopil, že na tie deti musí byť milý a ešte, keď si pomýlil Knihu múdrosti s triednou knihou. (Samo, VI. A)

Mne sa páčil ten člen výpravy, ktorý hľadal neustále nabíjačku nezmyselne v jaskyni. (Aďo, VI. A)

Kopla ma múza – literárne práce našich žiakov

Ďakovné vlnše maturanta Mateja Magáta, IV. G

Úvod

Tak sme sa tu všetci zišli
Ďakujem všetkým, že prišli
Počas posledných 4 rokov sme všeličo zažili
A aj vďaka vám, drahí učitelia, sme to prežili
Za to aj za všeličo iné vám chceme poďakovať
Dúfam, že ako my na vás, i vy budete
v dobrom spomínať

Pánu riaditeľovi Lackovičovi

Minimálne jeden z nás si pamätá na začiatky vaše
Bolí ste tam keď sme ešte snivali sny naše
Teraz ste riaditeľom a verím
Táto škola dala nádej mnohým
Za to by sme aj my vám radi poďakovali
Prajeme vám, aby ste s touto školou veľa dosiahli

Pánu učiteľovi triednemu Dankovi

Vždy ste nás svojím športom inšpirovali
Aby sme za svojimi cieľmi kráčali
Aby sme sa s odstupom času po ne naťahli
Aby sme raz svoje ciele dosiahli

Paní učiteľke prírodnej/

Ďakujeme vám za časté rady
Ktoré boli toľké razy
Tak, ako kvočka stráži kuriatka svojimi krídlami
Tak aj vy ste držali ochrannú ruku nad nami

Paní učiteľke matematiky Horváthovej

Často boli vaše hodiny plné smiechu
Aj keď ťažké príklady by sa nezmestili
ani do veľkého mechu
Matematika mnohým z národa nejde
Ale nikto nečakal, že to tak skoro prejde

P. učiteľkám nemčiny, Pospechovej a Wefersovej

Samé der, die, das
Poplätlo sa mi to zas
Pre našich predkov bol to národ nemý
Dokonca aj dnes sme z toho vykoľajení

Paní učiteľke slovenčiny Bauerovej

Po slovensky hovoriť je krásne
A preto sa to dostalo aj do tejto básne
Písali sme spolu časopis Moky
Pod vami sme robili veľké skoky

Paní uč. angličtiny

Tento jazyk už ovláda polovica sveta
S angličtinou sa po svete dobre lieta
Vy ste však ostali s nami
Aby sme túto reč vedeli aj my

Paní uč. fyziky a chémie Sadlekovvej

Samé vzorce Glukóza, fruktóza a galaktóza
A ja som mal pocit, že ma chytá skleróza
chemické reakcie boli niekedy ťažké
a ja dúfam, že vedomosti budú nielen v taške

Pánu učiteľovi Ištokovi

učili ste nás o rôznych krajoch
Prípadne o aglomeráciách
O počítačových údajoch
A aj o prezentáciách

Za to všetko vám, drahí učitelia, ešte raz ďakujeme

A dúfam, že to aj vo svojom živote
patrične využijete !

Rodičom

Vychovávali ste nás od malička
Niekedy to bola zaujímavá pesnička
Neraz tu bola neplecha
Občas zaúradovala varecha
Nespočetne krát ste nás do učenia poháňali
to že ste nám dobre robili
to sme až nedávno pochopili
Teraz vám hovoríme: Dobré ste nás vychovali!
Teraz si na to dobré spomíname
A vám za všetku vašu snahu ďakujeme!

Spolužiakom

Na začiatku sme sa tvárili ako anjelici
A pritom sme poriadni nezbedníci
Za týmto časom mi bude smutno
dúfam že nikomu nebude otupno
že ste vždy boli ochotní pomáhať
Za to vám teraz tu ďakujem
Je škoda, že sa budeme rozchádzať
A všetko dobré vám v živote prajem

Záver

No keď sme sa tak dobre rozbehli
Radi by sme aj v takejto dobrej nálade pokračovali
Hádám mi tu plakať nebudete
veď aj zajesť niečo dostanete

Kopla ma múza – literárne práce našich žiakov

Zomrel som, Z tvorby Jána Škabla, bývalého žiaka

Zomrel som, neplačte, z hora usmievam sa na Vás, a ako hviezda sa ligocem. Vidím, ako slzy stekajú Vám, a súcitím s Vami. Spomínam na spolu prežité chvíle, veľa milých úsmevov, mnoho spoločne stráveného času. Keď prší, Vás oplakávam, lebo viem, že nemôžeme byť znova spolu. Keď sa slnko ligoce, usmievam sa na Vás, lebo vtedy si spomeniem na Vás. Mnoho pekného a dobrého ste mi dali, keď si tak spomeniem, život ani nie je taký strašný. Využite z neho každú jednu minútu, buďte šťastní, a užívajte si života. Jedného dňa všetko vojde do zabudnutia, ja ako svetlo budem žiariť na Vás, a viem, že moja pamiatka na dno Vašich srdc sa dostane. Nebudem zabudnutý, vo Vás žijem ďalej, pre Vás som žil, toľko spoločných liet. So slzami v očiach s Vami sa lúčim, lebo moje srdce už nebije, moja duša bude žiť ďalej, kým prežije spomienka.

Šťastná óda, Ján Škabla

Šťastná óda
Ležím v krvi
Možno len blato, veril som
Nádej sa rozplynula,
Cítim už pozemské peklo

Krvácam už niekoľko desaťročí
Žijem ešte, ó ale načo
Trápime sa a áno, umierame
Len dúfame, že niečo zanecháme

Pozemskému životu krivá je cesta,
ŽÍME si ho – v krvi plávajúc
Aj dnes zomrieš, a zajtra?
Znova
Toľko bola šťastná óda

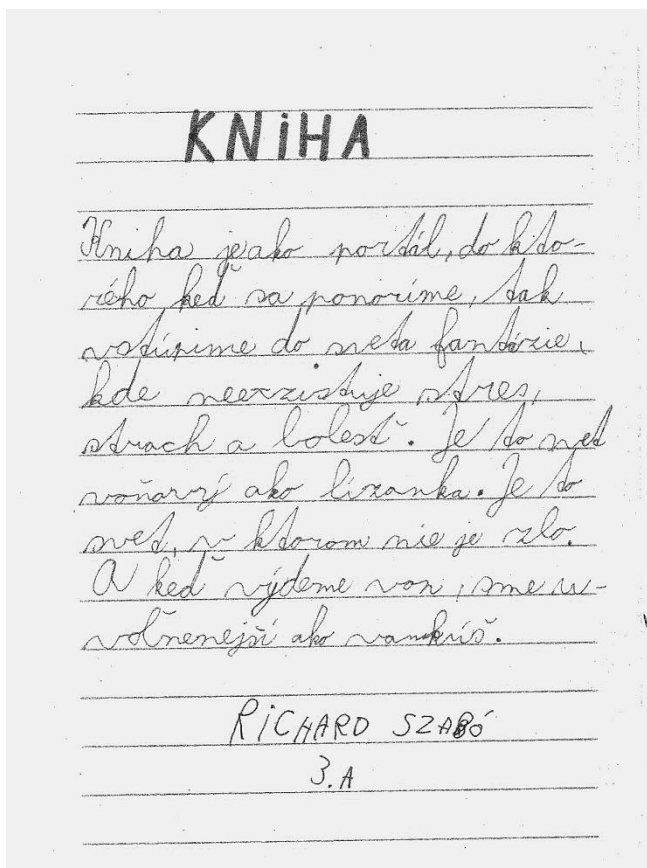
Horká noc, Ján Škabla

Je neskorá noc a srdce mi bije stále bolestivejšie.
Rád by som to vzdal, ale nedokážem to,
lebo si stále so mnou. v mojej mysli.
O nej píšem so slzami v očiach.
Na ňu myslím srdcom i dušou.

Každý jej dotyk v predstavách cítim.
Cítim, ako mi hladí čierno – čierna tma.
Tmavá je noc a ja som osamelý.
Na tmavú oblohu sa pozerám a na Teba myslím.

Koniec, Ján Škabla

Vstal a chcel ísť,
nebavilo ho už na svete byť.
Slzy pálili ho moc,
plakal dlho, celú noc.
Chcel byť len s ňou,
bozkať jej tvár,
srdce neosvietila jeho žiara.
Spomína na časy, keď spolu boli,
lásku medzi sebou si sľúbili.
To ona skrížila mu plány,
nikdy už nebude nežné milovanie.
Miloval ju moc, viac než seba,
viac než oblohu, viac než jasné modré nebo.
Už nemohol, bol koniec všetkého, neprebudí sa už nikdy
vedľa nej.
Stál tam na moste, pozeral sa dole,
už chcel skoncovať s predstavou: spolu!
Húkanie sanitiek, písťanie kolies, nikto nevylieči jeho
sveta bôľ.

Kopla ma múza – literárne práce našich žiakov

Nepochopení

Domínika Balážová, IV. G

Na tomto svete je skupina ľudí, ktorí sú podľa mňa nepochopení - sú to homosexuáli. Nikto nevie, čím si títo ľudia prechádzajú, len oni sami. Nenávisť či urážky len preto, lebo nežijú tak, ako sa má. Nie je to ich chyba, jednoducho im to osud takto zariadil, že nie sú schopní nadviazať vzťah s opačným pohlavím. Niektorí to o sebe zistia v tzv. tínedžerskom veku, iní v dospelosti. A každý sa s týmto zistením vyrovnáva po svojom. Niektorí sa stane závislým od energetických nápojov, iní si prefarbujú vlasy na všetky farby dúhy. Keď sme pri dúhe, je to náš symbol preto, lebo nemáme obľúbenú farbu - a preto je ich tam šesť. Prvýkrát bola dúha použitá na pochode v roku 1970 v Amerike v San Franciscu. Odvtedy je vo svete uznaná ako vlajka, pod ktorou hrdá od svojich 14 rokov kráčam aj ja. Nebolo to pre mňa jednoduché, keďže som sa narodila v krajine, ktorá nás ignoruje. Boj s mojimi citmi mi trval dlhých 5 rokov. Pre mnohých je to možno prekvapenie, no

s priznaním, tzv. coming outom, som si musela počkať až na chápatý kolektív, ktorým sú moji spolužiaci. Im a triednemu môžem ďakovať za to, že sa moja závislosť od energetických nápojov dala ako tak do normálu. Avšak najviac mi pomohla kniha najznámejšieho homosexuála na Slovensku, ktorým je Viki Horján. Po prečítaní jeho knihy som konečne pochopila, že nie som sama, že sa aj pre mňa niekto nájde, a bola to pravda. Bohužiaľ mi chýba v tejto krajine možnosť spraviť svoj vzťah oficiálnym, to znamená registrovaným partnerstvom, ktoré bolo prvýkrát uzatvorené v roku 1989 v Dánsku. Potom sa pridávali ostatné škandinávské krajiny. V strednej Európe to trochu trvalo, niet sa čomu čudovať, keďže homosexualita bola do roku 1991 považovaná za chorobu. No čo sa našich susedov týka: Rakúsko – 2010, Maďarsko – 2009, Česko - 2006. Pokusy presadiť takýto predpis na našom území boli v rokoch 1997, 2000, 2012 a posledné neúspešné referendum

zo dňa 7. 2. 2015, na ktorom som sa nemohla zúčastniť, keďže sa konalo deň pred mojimi osemnástymi narodeninami. Slovensko sa síce hrá na kresťanskú krajinu, no možno vás prekvapí, že najkresťanskejšia krajina so samotným Vatikánom povolila registrované partnerstvá dňa 25. mája 2016. Áno, hovorím o Taliansku - o tento úspech sa veľkou mierou pričínili dvaja herci z amatérského divadla.

Ešte som sa nevenovala štátom, ktoré zrovnoprávnili homosexuálov s heterosexuálmi, a to sú Francúzsko a Španielsko, ktoré povolili aj adopcie detí. Osobne si myslím, že toto na Slovensku nepotrebujeme - nechceme tým deťom ničiť život šikanou zo strany spolužiakov. Čo sa týka tzv. pridov, čiže pochodov, na Slovensku je to len formalita, týkajúca sa Bratislavy. Bolo ich žiaľostne málo, len 6. Nechcem nič viac, iba rešpekt.

Názory redakčnej rady sa nemusia stotožňovať s názormi autorov článkov.

Väzenie Bendel

Napísal: Peter Hlínický, bývalý absolvent

Vítam vás pri záverečných stranách príbehu väzenie Bendel, ktoré ste mali možnosť sledovať posledných niekoľko rokov v našom časopise.

Glostar a jeho priatelia stroskotali v časoch storočnej vojny na opustenom ostrove. Onedlho však zistili, že nie je tak celkom opustený – stretli sa s Glostarovým starým priateľom, ktorý zradil Anglicko a pripojil sa k Francúzsku. Dostal sa k zdroji veľkej moci a má v pláne, ako zmeniť chod vojny a doviesť Francúzov k víťazstvu.

Hrdinovia mu úspešne čelia, no napokon sa mu podarí privolať bytosti z iného sveta. ONI prichádzajú – a budúcnosť nášho sveta je neistá...

Wanekovi sa zatriasol hlas. „Počuli ste to?“ znepokojene prehodil. Desivý škrek znel čoraz bližšie.

„Preboha!“ uniklo Grindelnovi z úst, ako hľadel na večernú oblohu. Vzápätí švihol prstom. A ukázal na akýsi tmavý bod.

Glostar sa tam pozrel tiež – a zmeravel. Spoza stromov sa vyrútilo niekoľko okridlených príšer. ONI.

Rytierovi bolo jasné, že im neuniknú, tak sa aspoň postavil pred Jonérino telo, aby ju ochránil.

Bytosti dosadli na zem hneď vedľa škeriaceho sa Druglucha.

„Vítam vás na svete,“ uklonil sa im. „Konečne mi nič nebráni uskutočniť náš plán a ukončiť vojnu!“

„A toto je kto?!“ vrhla jedna z bytostí, podľa veľkosti a výrazu na tvári zrejme vodkyňa, skúmaný pohľad na zamračeného Glostara. Prekvapujúco hovorili bežnou angličtinou, na to, že boli z iného sveta. Dúenie v hlavách však napovedalo, že istú úlohu tu hrá aj telepatia.

„Len neželaní hostia,“ odvetil Drugluch. „Môj bývalý spolubojovník a jeho družina. Spôsobili tu malé problémy, ale postaral som sa o nich,“ ukázal na ležiacu čarodejnicu.

Glostar zavrčal a znechutene si odpľul. „Ešte sme neskončili,“ oponoval so zdvihnutým mečom. Drugluchovo provokovanie sa rozhodol ignorovať. Tentokrát. „Takže vy ste tí ospevovaní ONI? Nuž, veľký dojem ste neurobili,“ pokúsil sa aj on provokovať. „Vyzeráte ako čerti. A tých sa ja nebojím.“

„Ale mal by si sa!“ okríkol ho Drugluch.

Vodkyňa beštii prevrátila odvážlivca vražedným pohľadom. „Pozor na jazyk, úbožiak!“ vyprskla. „Vy nám hovoríte ONI, ale naše pravé meno je porga-tuga! Vo vašej reči sa volám Veliteľka a toto sú moji traja pobočníci. Volajte ich Smrtizub, Ničiteľ, Tyranka. Pochádzame z iného sveta, z mocnejšieho ako je ten váš. Konečne sa nám sem podarilo vrátiť. Už raz sme tu boli, lenže potom nás zastavili tí hlúpi Mituzarania. Obetovali životy, aby nás porazili. Aké zbytočné!“ Bláznovo sa rozosmiala. „A teraz uskutočníme svoj dlhodobý plán. Ovládneme Mituzar, otvoríme bránu pre zvyšok priateľov. Dobijeme Európu. A po nej celý svet.“

„O ovládnutí sveta by som ešte nehovoril,“ s úškrnom prehodil Drugluch. „Ale Európa...“

Veliteľka si ho nevšímala. „Áno, o vašom svete už vieme dosť – Drugluch nám počas toho, ako pravidelne čerpal mágiu z rohu, čo-to porozprával. Vaše vojská však proti nám nemajú šancu. Vaše mestá padnú, vaši vládatelia sa nám poklonia.“

„A Francúzi zvíťazia,“ dokončil Drugluch. „Británia padne a s ňou i celá táto otrasne dlhá vojna.“

ONI na seba pozreli – a rozosmiali sa.

„Ach, smrteľníci sú takí naivní. Stačí im sľúbiť moc – a uveria všetkému!“ Veliteľka sa chvela od smiechu. Od nepekneho, zlého smiechu, čo nevestilo nič príjemné. Od Druglucha si vyslúžila urazený, ale zároveň nechápavý pohľad.

„Ako to myslíš?“ okríkol ju, hoci ostatní už jej slová zreteľne pochopili.

„Vyzerá to, že ho dobehli,“ potichu prehodil Grindeln. Wanek nevýrazne prikývol.

Grindeln si povzdychol. „Ničiteľ, Tyranka, Smrtizub. Morbidnejšie mená si už nevedeli vymyslieť?“

Medzitým sa Drugluch dozvedal od Veliteľky bolestivú pravdu.

„Využili sme ťa,“ otvorene priznala porga. „Nič hlbšie v tom nehľadaj. Bol si iba figúrka.“

Avšak Drugluchovi sa tie slová nie a nie vliať do hlavy. Odmietal si ich vliať do hlavy, odmietal ich prijať.

„Ako si dovoľuješ takto so mnou hovoriť?!“ nahnevane skríkol. Schmatol roh a namieril ním na najbližšiu porga-tugu. „Nezabúdaj, že to ja som vás sem privola! Ja som váš pán! A ak sa mi zachce, pošlem vás nazad!“

„O tom pochybujem! Tú moc sme ti dali my. Aj ten roh. Nič nebola náhoda.“

Drugluch zmeravel od šoku. Mierne mu poklesla ruka. „To nie je pravda...“

„Úbohý Drugluch,“ Veliteľka si tieto slová evidentne vychutnávala. „Nedocenený, urazený, túžiaci po pocite dôležitosti. Aký ľahký cieľ pre našu mocnú myseľ. Nebolo náročné dostať ťa sem a dať ti moc prepojiť svety!“

„Klamete!“ zahrmel Brit. Zdvihol ruku a zahnal sa po NICH rohom. Z rohu vystrelil mohutný výboj energie. Pred návštevníkmi z iného sveta však náhle spomalil a lenivo na nich dopadol. Ako neškodný dážď.

Drugluch skrívil tvár. A zahnal sa znovu.

Porgám na okamih zažiarili oči – a Drugluch vykrikoval od bolesti. Roh začal pulzovať nezniesiteľnou horúčavou. Drugluch ho pustil. Vzápätí sa roh premenil na kameň a rozpadol na prach. A Drugluchovi vzplanula ruka, modrým ohňom.

A Druglucha prehlo od bolesti. Poklesol na kolená. V tvári mal výraz nevýslovného utrpenia.

„Našu mágiu si užíval,“ zvolala porga. „Naša mágia ťa zničí. Zvonka i zvnútra!“

Druglucha pohltil oheň. Nie rýchly, besný živel, ale pomalý, zákerný, mučivý zabijak. Mágia, ktorá ho ešte nedávno počúvala, mu teraz brala život.

Zdvihol hlavu k tým, proti ktorým ešte nedávno bojoval. A ktorých chcel odstrániť. Po líci mu stiekla slza. Bola jej príčinou iba bolesť? Alebo nie? Prosil ich v nemom výkriku o odpustenie? Alebo ich prosil o rýchlu smrť? To sa už nedozvedeli. Odrazu k nemu zaletel ďalší výboj energie. Bolesť ustúpila. Oheň pohasol. Z hrude mu vyšľahol modrý plameň. Zaletel ku Glostarovej natiahnutej ľavačke, obkružil sa okolo nej a navždy zhasol.

Drugluch sa zviesol na zem.

„Dočerta! Pokazil nám to!“ vyprskla Ničiteľ. „Vysal z neho našu mágiu.“

„Tak ho zabíme sami,“ navrhla Tyranka. „Ako za starých čias! Pekne zoči-voči!“

„Ako ti je?“ opýtal sa ho Glostar. A podal zaskočenému exčarodejovi ruku.

Ten na neho nechápavo pozeral. „Prečo? Prečo si to urobil? Prečo si ma zachránil?“ pokúšal sa vyjadriť slovami svoje pocity. Ale ruku, samozrejme, prijal.

Glostar ho schmatol pod hrdlo a zľahka, aby ho nezranil, ake inak dosť nešetrne, ho pritiahol k sebe.

„Dobre ma počúvaj,“ prehovoril potichu, ale zreteľne. Druglucha, ktorý mu mohol zblízka vidieť priamo do očí, striaslo od strachu. „Stále som na teba nahneváný. Za tú zradu, za toto všetko. A nenávidím ťa, lebo si zabil Jonéru. Ale... ale sľúbil som

jej, že ťa zachránim, ty chamtivý hlupák.

A navyše,“ na tvári sa mu zjavil náznak úsmevu, „na staré priateľstvo sa iba tak nezabúda.“

Drugluch pochopil a zasmial sa. „Priatelja?“

„Nateraz áno.“

„Aké milé!“ Skupinku obklúčili štyria poslovia zla. „Konečne udobrení? Aspoň môžete spolu zomrieť!“

„Ako kedysi?“ prehodil Glostar a siahol oo meči.

„Ako kedysi,“ prikývol Drugluch. „Ale ja nemám zbraň.“

Glostar sa tajomne usmial. „Vydž.“

Zdvihol ruku. Na okamih zmizol v záplave svetla. Keď pohaslo, vyletelo ako niekoľko jasných lúčov k Drugluchovi, Grindelnovi a Wanekovi. Exčarodejovi jeden z lúčov vletel do rúk a zmenil sa. V jednej ruke mal teraz meč, v druhej štit.

„Vďaka!“ odvetil a hodil okom na rútiacu sa Tyranku. Bitka začala.

Glostar kdesi na zemi našiel svoj ohnutý štit. Tú silu mu dala Guľa. Bol jej vďačný. Vyliečila ho. Posilnila. Povzbudila. A celkom ľahko s ňou pracoval. Akoby boli v súlade. Jonéra mala pravdu – nie je čarodej, spojenie bude mocné. Vyslal myšlienku a štit sa narovnal. Druhým kúzlom ho urobil odolnejším voči mágiu.

To bude zaujímavé, pomyslel si. A zaútočil na Veliteľku.

Grindeln s Wanekom zatiaľ stáli bok po boku. Vďaka Gule mali aj oni zbrane. Síce nežiarili mágiou, ale aspoň ich tie okrídlené beštie nezabijú tak ľahko. Cestovatelia sa rozhodli zostať pri Jonérinom tele. Ako živá hradba. Avšak zároveň ju tým ohrozili, nakoľko si ich vyhládli hneď dvaja – Ničiteľ a Smrtizub.

„Odlákam ich,“ naznačil Grindeln.

Wanek smutne prikývol. „Buď opatrný.“

A cestovateľ zaútočil.

Tyranka sa zahnila rukou a Drugluch zletel na zem. Nebyť štítu, dosť by to bolelo. Vstal a rýchlym švihom sekol purgu do boku. Koža vyzerala skutočne,

zrejme žiadne brnenie. No i tak sa mu zdala nezvyčajne tuhá a odolná. Rana bola vcelu hlboká, lenže na jeho údiv sa začala rýchlo zatvárať. Tyranka sa zasímala a zaútočila pazúrmí. Drugluch nastavil štít a opäť si zalietal. Glostar medzitým uskočil pred pazúrmí, ktoré mu mali rozseknúť hlavu, hrud' si ukryl za štítom a rozbehol sa. Porga sa kryla jednou rukou, druhou sa po ňom zahňala. Rytier sa skrčil, čím ho minula, a mocne bodol. Čepel vnikla do brucha. Veliteľka po ňom švihla vražedný pohľad, zamávala krídlami a vzniesla sa. Aj Glostara zaskočilo, keď sa rana začala zatvárať. Báľ sa, že mu zlomí meč, tak ho hneď vytiahol a bolestivo padol na zem. „Pomoc!“ začul Grindelovo volanie. Obzrel sa. Cestovateľ stál zoči-voči dvom nepriateľom, ktorí by ho boli okamžite zabili, keby sa nerozhodli, že sa s ním trocha pohrajú. Ničiteľ mu vytrhol meč, vzal ho do rúk a ako vyhodil muža do vzduchu. Smetizub vyletel, švihol nohou a kopancom poslal Grindelnu späť Ničiteľovi. Možno by z toho bola pekná hra, keby si neprehadzovali jeho.

Grindeln mu šiel na pomoc. Vedľa sa vynoril aj Drugluch.

„Bude to ťažké!“ poznamenal Drugluch. „Rýchlo sa liečia.“

„Všimol som si,“ prikývol rytier. „Ale mám nápad.“

Zdvihol ruku a vyslal ku Grindelnovým trýzniteľom dvojluč svetla. Každého zasiahol do tváre, nakrátko oslepil, čím mal čas zobrať priateľa do bezpečia.

„Choď k Wanekovi a Jonére!“ zavelil. Cestovateľ okamžite poslušne.

„Čo chceš urobiť?“ opýtal sa Drugluch. Glostar neodpovedal, len zdvihol ruku a okolo trojice vznikla svetelná kupola.

„Ochranné pole,“ povedal napokon. „Kým budem pri vedomí, malo by vás pred purgami ochrániť. A my,“ pozrel na Druglucha, „my to tu musíme ukončiť.“ Exčarodej prikývol. Išli na to.

Vtípy

Zozbierali: Oskar Stančíak, III. G a Matúš Rovenský, IV. G

- P. uč. Furišová: "Aký dáme teraz účet na stranu Dal?", Tomáš: "Um... Účet 261 - Peniaze na ceste...", P. uč. Furišová: "Peniaze na ceste?! No, hybaj mi ich pozbierať!"

- Počas účtovného prípadu, ako "firma Pochútka s r. o. darovala decáku (neologizmus) trvanlivé pečivo", Jakub si nevedel spomenúť, aké číslo účtu tam mal dať, pozeral sa na p. uč. Furišovú a ona povedala: "No na mne to nie je napísané... Pozeráš sa na mňa, ako keby som ti obed zjedla."

- Spolužiáci si navzájom robili vtípy ako malé deti a p. uč. Tazberíková povie nahlas: „Aké mlieko pijete?“, Tomáš: „Kravské.“, p. uč. Tazberíková: „Totiž, správate sa ako batoľatá a môžem podotknúť, že jeden z vás má oficiálne VODIČSKÝ PREUKAZ!! Ako vám ho policajti dali?!“

Maťo sa pýta: „Zajtra si napíšeme tú (toho) Tatarku?“ (test z *Démona súhlasu*) „Dáš si ju aj s hranolčekmi?“ (PaedDr. Daniela Bauerová)

„Všetky koledy sú vysoko posadené, tak sme tam vyli ako horda šakalov...“ (p. uč. Pospechová)

„Nespomeniem si, čo som mal na večeru, tak povieť hovadinu...“ (Maťo – na hodine NEJ)

Rakovina aj rak sa po nemecky povedia *der Krebs*. „Keby vás len rak pohrýzol, to by bol najmenší problém...“ (p. uč. Pospechová)

„Anja leží v posteli, čo by robila v posteli?“ (p. uč. Pospechová – ku vzorovej vete)

„Pani učiteľka Pospechová, môžem sa napiť?“ (Tomáš) „Ja som rozumela, že opiť, tak to by si sa asi nepýtal...“ (p. uč. Pospechová)

„Aké poučenie vyplýva z referátu o drogovej závislosti?“ (p. uč. Bauerová) „Toto doma nikdy neskúšajte!“ (Maťo)

„Ondráš paše husi...“ (pasie – k dielu *Neprebudený*) (Lucka) „Ja som sa už zľakol, že pašuje...“ (Matúš)

„Paľo Ťapák zostáva doma spolu so svojím klonom...“ (klanom – k dielu *Ťapákovci*) (Lucka)

„Domča Balážová, nedávaj mi bod za to, že sedíme 10 cm od seba...“ (Tomáš)

„Domči Hudecová, príd ešte po Ľuboška, ty tak rada chodíš po škole...“ (v súvislosti s návštevou na Vianočnú akadémiu) (p. uč. Bauerová)

„Stále sledovať gramáž výrobkov, to je na zabitie...“ (p. uč. Sadleková – v súvislosti so zdravou výživou)

„Ideme do *file* (súboru)... Vidíte to? Nie rybie filé...“ (p. uč. Ištók)

„Veď dobre, Domči Hudecová, ja ti beriem... ja ťa beriem...“ (vo význame: súhlasím s jej argumentom) (Matúš Rovenský)

„There were many actors there, e. g. Sagan...“ (Dominika Hudecová) „He is a great actor on bike...“ (Mrs. Kukanová)

„The visitors buy single tickets... not because they are single...“ (p. uč. Kukanová)

„Mikuláš chce, aby sme si urobili *listening*...“ (p. uč. Kukanová – 6. 12.)

„Pozrieme sa ešte na nahrávku...“ (p. uč. Kukanová)

„Assassinate... whom?“ (Matúš – počas hodiny angličtiny) „It's your choice...“ (Tomáš)

„Resignation... before *maturita*...“ (Lucka) „Is that your case?“ (Matúš)

„Priestoru v bratislavskom UFO máš dosť, stačí len skočiť...“ (Tomáš)

Blížil sa obed, ale ešte bola 6. hodina. „Veď počúvaj ucho a nie bruchom, Lucka...“ (Maťo)

- „Vzniklo slovo *vodovod* od slova *voda* alebo od slova *vôdzka*?“ (Maťo) „Nevoď tú komisiu na maturite za nos!“ (Matúš)

P. uč. Tazberíková na hodine DAS: „Katka, ako vyzerá vlastník Daňového skladu?“, učiteľka myslela jeho funkciu, to ale nepovedala, a Katka odpovedá: „Tak ako túto Kontár/Spolužiak.“

- 3.OA a 4.OA boli spojení, Marián si tak potíšku niečo hovoril a p. uč. Furišová: „Čo si tu brbleš pod nosom, rybka moja?“

- Patrik: „Dáme tam účet 315... alebo 325?“, a p. uč. Furišová zvýskne: „Hrušky a jablká! Ja mám radšej mäkké hrušky a sýpke jablká!“

- Marián hovorí potichu odpoveď: „účet 082...“, a p. uč. Furišová urobí čierny humor: „Čo si brbleš pod nosom? Veď keď budem v truhle pod zemou, tak Majo nad mojou truhlou si bude brbláť čo ja viem čo.“

- Katka: „A text bude, že sme darovali detskému domovu peniaze.“, p. uč. Furišová: „Figu im dáme! Decák len zneužíva peniaze ľudí.“, Katka: „Tak dáme zdravotníctvu.“, p. uč. Furišová: „Oni tiež ich nevedia použiť!“

Právna Náuka - Pán učiteľ Peter Novotný - Hovorili sme o lekároch nemocničných na hodine, presnejšie o tom, že tí dobrí lekári odchádzajú pracovať do zahraničia, aby mali lepší plat, Oskar sa pýta: „Takže lekári naši odchádzajú do zahraničia, a ak chcú pracovať na Slovensku, je to vec lojality alebo oddanosti?“ P. uč. Novotný urobí hlasný zvuk ako dospelý mrož: „EEEEEEHHH, nie, nie je to vec lojality.“

- P. uč. Novotný: „Takže kúpili sme si lístky do kina, a dostali sme lístky na neexistujúce sedadlá v sále.“

Daňová sústava - P. uč. Tazberíková

- Po neslušnom správaní p. uč. Tazberíková povedala: „Škôlka je o uličku ďalej, ale mám pocit, že je bližšie, ako sa zdá.“

- P. uč. Tazberíková: „Ja tu učím jednu jedinú hodinu, DAS-ku, a ešte sa ma spýtate, že čo máme za hodinu.“

- P. uč. Tazberíková: „Čo prosím?“, Katka: „Či môžem žláchať hrušku?“

- P. uč. Tazberíková: „Keďže ste takí bujari, tak nám skončila hodina.“

Moky 3, máj 2017

Spojená škola - 80 rokov svojho pôsobenia

Oslava výročia školy 15. november 2017

